

ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

**ΟΙ ΦΩΤΙΕΣ
ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ**

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΟΙ ΦΩΤΙΕΣ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

Η ΚΑΤΑΠΑ-
ΚΤΗ ΤΟΥ ΤΡΟ-
ΜΟΥ

Πρωτότυπο κείμενο
ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

τρόφισσά του :
— Έδω... Κά-
που έδω πρέπει
να βρίσκεται...
'Η μελαψή Έλ-

Νύχτα σκοτει-
νή. Χωρίς φεγ-
γάρι.

Ο Γκαούρ κι' η Ταταμπού
τρέχουν αλαφιασμένοι.

Τέλος σταματούν κάπου Βρί-
σκονται σε μακρυνή κι' άγρια
περιοχή της Ζούγκλας. Γύρω
τους αφάνταστα πυκνή βλάστη-
ση! Θεόρατα δέντρα. 'Η γή
σκεπασμένη από τεράστιους θά-
μνους.

Ο θρυλικός Έλληνας γίγαν-
τας ψιθυρίζει στην πανώρια συν-

ληνίδα συμφωνεί :

— Ναί, Γκαούρ! Πρέπει να
τό βρούμε γρήγορα. Να σώσου-
με το δυστυχισμένο φίλο μας.

Και νά : Ξαφνικά τὸ ένα πόδι
τῆς Ταταμπού πατάει στὸ κενό.
'Η πανώρια Κόρη γέρνει. Κάνει
νά γκρεμοτσακιστεί σ' ένα χορ-
ταριασμένο άνοιγμα τῆς γῆς.
Σκεπασμένο με φρεσκοκομμένα
κλαδιά.

Ο ὑπέροχος Έλληνας εἶναι

πολύ εὐκίνητος! Πολύ σβέλτος. Κάνει μ' ἀφάνταστα γρήγορη κίνηση. Προφταίνει τὴ στιγμή πού ἡ μελαψή Ἑλληνίδα πέφτει στήν καταπακτὴ. Τὴν ἀρπάζει ἀπ' τὰ μακρὰ πλούσια μαλλιά. Τὴ συγκρατεῖ. Τὴν τραβάει ἐπάνω. Τὴ βγάζει ἔξω...

Χαρούμενοι τώρα ψιθυρίζουν κι' οἱ δύο :

— Αὐτό! Αὐτό εἶναι τὸ ἀνοιγμα τῆς γῆς πού ζητιᾶμε.

Ὁ Γκαούρ κι' ἡ συντροφισσά του, βλέπουν σὰν γάτες στὸ σκοτάδι. Ἀμέσως ψάχνουν στὰ γύρω δέντρα. Βρίσκουν χοντρά γερά χορτόσχοινα. Ἡ Ταταμπού τὰ κόβει μὲ τὸ μαχαίρι της. Τὰ ματίζουν τῶνα μὲ τ' ἄλλο. Δέχονται τὴ μιά ἄκρη στὸν κορμὸ θεοῦ του δέντρου. Τραβᾶνε τὰ φρεσκομμένα κλαδιά ἀπ' τὸ χορταριασμένο ἀνοιγμα τῆς καταπακτῆς. Ἀφήνουν τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ χορτόσχοινου νὰ πέσει στὸ ριάθος της.

Ὁ ἀτρόμητος Ἑλληνας δὲν διστάζει στιγμή. Ἀρπάζεται πρῶτος ἀπ' τὸ τεντωμένο σχοινί. Παρατάει τὸ κορμὶ του στὸ κενό. Ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει κάτω.

Ταυτόχρονα σχεδὸν κάνει τὸ ἴδιο κι' ἡ Ταταμπού. Τὸν ἀκολουθεῖ στὸ ἄγνωστο βάραθρο.

Παράξενη βοή ἔρχεται ἀπ' τὸ βάθος τῆς καταπακτῆς. Μαζί μὲ βαριά μυρωδιά καπνοῦ.

Ἡ τρομαχτικὴ καὶ ἄβυσσος κρατᾶ πολλή ὥρα. Τέλος ὁ Γκαούρ φτάνει στήν ἄκρη τοῦ φρεσκομμένου ἀπέραντου χορτόσχοινου.

Ὅμως τὰ πόδια του ἀκόμα νὰ

πατήσουν σὲ στερεὸ ἔδαφος.

Τί νὰ κάνει τώρα; Βρίσκεται ἀπὸ κάτω του μεγάλο ἀκόμα κενό; Ἄν παρατήσῃ τὰ χέρια θὰ γρεμοτσακιστεῖ; Θὰ σκοτωθεῖ; Γιὰ τὴν ἀπόσταση πού χωρίζει τὰ ποδάρια του ἀπ' τὸ δάπεδο τῆς καταπακτῆς, εἶναι μικρή; Τόσο πού θὰ μπορούσε νὰ πέσει, χωρὶς νὰ πάθει κακό;

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα νοιώθει τοὺς διαταγμούς τοῦ συντρόφου της. Ψιθυρίζει στὸ σκοτάδι :

— Περίμενε, Γκαούρ... Ὑπάρχει κάποιος τρόπος νὰ δοῦμε πόσο ψηλά βρισκόμαστε ἀκόμα.

Κρεμασμένη ἀπ' τὸ χορτόσχοινο, καταφέρει μ' ἀφάνταστες δυσκολίες νὰ βγάλει κατὶ ἀπ' τὸ μελαψὸ μπράτσο της. Τὴ δίνει στὸν ὑπέρροχο Ἑλληνα γίγαντα :

— Νά, Γκαούρ! Πᾶρε τὸ γυνεὸ βραχιόλι μου! Σκῦψε ὅσο μπορείς περισσότερο. Ἀφῆσέ το νὰ πέσει κάτω. Ἄν ὁ κρότος πού θὰ κάνει, ἀκουστεῖ γρήγορα καὶ δυνατά, θὰ πῇ πὺς μπορούμε νὰ πηδήσουμε χωρὶς κίνδυνο. Ἄν πάλι ὁ κρότος φτάσει πτ' αὐτιά μας ἄργα κι' ἀδύναμα, τότε βρισκόμαστε ψηλά. Ἄν παρατήσουμε τὰ χέρια μας θὰ σκοτωθοῦμε.

Τὸ μελαψὸ παλικάρι βρίσκει πολὺ ἔξυπνη τὴν ἰδέα τῆς πανώριας κι' ἀγνῆς συντροφισσῆς του.

Σηκώνει τὸ δεξιὸ χέρι. Ψάχνει στὸ ἀπόλυτο σκοτάδι πού τοὺς περιτριγρίζει. Βρίσκει τὸ βραχιόλι πού τοῦ προτείνει ἡ Ταταμπού. Τ' ἀρπάζει μὲ λαχτάρια. Σκῦβει

Ὁ θρυλικὸς Ἕλληνας γίγαντας προφταίνει. Ἀρπάζει τὴν παύρια Ταταμποῦ ἀπ' τὰ μαλλιά. Δὲν τὴν ἀφήνει νὰ γκρεμοτσακιστῇ στὸ σκοτεινὸ βάραθρο ! . .

ὅσο μπορεῖ περισσότερο. Τ' ἀφήνει στὸ κενό. Κι' οἱ δύο μαζί ἀφουγγράζονται.

Περνάει μιὰ στιγμή... Δυό... Τρεῖς... Δέκα... Περνάει πολλὴ ὥρα...

Πίπτα ! Κανένας χρότος δὲν ἀκούγεται. Τὸ βαρὺ χροσιὸ βραχιόλι, ἔχει πέσει φαίνεται, σ' ἀτέλειωτο βάραθρο !

Ἀλίμονο ! Κρυὸς ἰδρώτας λούζει τὰ μελαψὰ κορμιά τῶν δυὸ συντρόφων. Ἄν παρατήσουν τὰ χεῖρια, ξέρουν τώρα πὼς φριχτὸς θάνατος τοὺς περιμένει. Πρέπει νὰ γυρίσουν μπρὸς-πίσω. Νὰ σκαρφαλώσουν ἐπάνω. Νὰ βγοῦν ἔξω πάλι στὸ λεύτερο ἀέρα.

Ὅμως αὐτὸ δὲν ταιριάζει στὸ

χαρακτῆρα τοὺς. Οἱ Ἕλληνες δὲν δειλιάζουν ποτέ. Δὲν ὑποχωροῦν μπροστὰ σὲ κανένα ἐμπόδιο...

Ὁ Γκαοὺρ κι' ἡ Ταταμπού, κρεμμασμένοι καθὼς βρίσκονται στὸ σκοτεινὸ βάραθρο, κάνουν προσπάθεια νὰ κινηθοῦν δεξιὰ κι' ἀριστερά. Παίρνουν φόρα σὰν νὰ θέλουν νὰ κάνουν «κούνια». Ἔτσι ἔχουν τὴν ἐλπίδα νὰ χτυπήσουν στὰ γύρω τοιχώματα τῆς καταπακτῆς. Νὰ πωστοῦν ἀπὸ κάπου. Ἀπ' ἐκεῖ νὰ κατέβουν σιγά-σιγά κάτω.

Ὅμως κι' ἐδῶ στέκονται ἀτυχοί. Τὸ τεντωμένο χορτόσχοινο πηγαινοέρχεται δεξιὰ κι' ἀριστερά. Οἱ δύο σύντροφοι δια-

γράφουν στο σκοτάδι μεγάλα τόξα. Τίποτα πάλι. Γύρω τους βρίσκεται απέραντο κενό. Πουθενά δεν συναντάνε τὰ τοιχώματα. Πουθενά δεν χτυπούν.

‘Ο Γκαούρ κι’ ἡ Ταταμπού εἶναι ἑτοίμοι νὰ παρατήσουν κι’ αὐτὴ τὴν προσπάθεια. Πρέπει νὰ σκεφτοῦν κάτι ἄλλο.

Καὶ νά : Ξαφνικά τὸ χοντερό γερὸ χορτόσχοινο, τρίζει ἀπαιαία πάνω ἀπ’ τὰ κεφάλια τους. ‘Η «κούνια» πού τόση ὥρα ἔκαναν, τόχει ξεφτίσει κάπου.

‘Ο Γκαούρ φωνάζει μ’ ἀπόγνωση :

— Θὰ σπάσει, Ταταμπού ! Γρήγορα ν’ ἀνέβουμε ἐπάνω !

‘Η πινώρια ‘Ελληνίδα ἀρχίζει νὰ σκαρφαλώνει. Τὸ ἴδιο κι’ ὁ μελαψὸς γίγαντας !

‘Αλλήμονο ! Δὲν προφταίνουν νὰ φτάσουν ψηλά. Τὸ χορτόσχοινο σπάει ξαφνικά. Οἱ δύο σύντροφοι βγάζουν τρομαγμένο ξεφωνητό. Γκρεμίζονται στὸ σκοτεινὸ καὶ τρομαχτικὸ βάραθρο !

Ο ΦΟΒΕΡΟΣ ΑΡΟΥΡΑΙΟΣ

‘Ας γυρίσουμε λίγο πίσω στὴν ἱστορία μας.

Χαράματα !

‘Ο Ποκοπίκο καβάλλα στὸν ἀξιουθρήνητο «Καθυρόαμο», ξεκινάει γιὰ τὸ καθημερινὸ του κινήσι.

‘Η Χονχού τὸν ἀκολουθεῖ πισωμένη ἀπ’ τὴν οὐρὰ τοῦ τρίποδον γαϊδάρου του.

‘Ο «Δυσθεόρατος» ‘Αντρακλας ἀνεμίζει πανηγυρικὰ τὴ θρυλικὴ σκουριασμένη χατζάρα του. Στριγγίζει ἄγρια :

— Πίσω μελλοθάνατοι κονι-

κλαράδες ! Πιάστε οὐρὰ νὰ σὰς ἀποκεφαλίσω ! ‘Οποῖος μένει ἀσφαχτος νά... περάσει ἀπὸ Λευτέρα !

‘Ομως μεγάλη ἀτυχία σήμερα ! ‘Οχι κουνέλι, μὰ οὔτε αὐτὶ κουνελιοῦ δὲν βρίσκεται μπροστά τους.

‘Η μελιστάλακτη Χονχού ἀναστενάζει :

— ‘Αμάν πιά, χρυσό μου ! ‘Εχω ξελιγωθεῖ ἐκ τῆς πεινός. ‘Αν δὲν φάω κρέας ἀπόψε, θὰ λεποθυήσω ! Καλὲ ἀλλοιθώρια ἐκ τῆς φρουτοφαγίας ! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !

‘Ο φοβερός καὶ τρομερὸς νάνος τὴν παρηγορεῖ :

— Μὴ φοβοῦ, μωρὴ Μαμζέλ. ‘Εν ἀνάγκη θὰ σφάξω κανὰ ζευγάρι... ἐλεφαντάκια. Θὰ περιόσουμε ὅπως-ὅπως.

Προχωροῦν ἀρκετὰ ἔτσι. Περνᾶνε πολλὰς ὥρες... Κύνικλος πουθενά νὰ φανεῖ...

Ξαφνικά ἕνας μεγάλος ἀρουραῖος ξεπετάγεται μπροστά τους.

‘Η «μαύρη γόησσα» φοβᾶται ἀφάνταστα τὰ ποντίκια. Ξεφωνίζει τρομαγμένη :

— Βοήθεια, χρυσό μου. Θὰ μὲ φάει !

‘Ο Ποκοπίκο πηδάει ἀπ’ τὴ σκελετωμένη ράχη τοῦ φτερωτοῦ «Σαϊνιού» του. Μουρμουρίζει :

— Σκασμός, Μαμζέλ ! ‘Εμεῖς θὰ τὸ φάμε.

Προχωρεῖ κατὰ κεῖ ποῦ τράβηξε ὁ ἀρουραῖος. Κρατάει σηκωμένη τὴν ἀνάπηρη χατζάρα. Μουγγρίζει ἄγρια :

— ‘Εξέλθε κατηραμένε πόντιξ ! Τρώγεσαι, δὲν τρώγεσαι, ἐγὼ θὰ σὲ ζολατίσω !

Ἡ Χουχού κάνει μορφασιμό ἀηδίας :

— Βρωμερές ὄν ! Ἄν φᾶς ἀρουραῖο, δὲν θὰ σὲ φιλήσω ποτὲ ἐπὶ τοῦ στόματος !

Ὁ νάνος δὲν στεναχωριέται :

— Καλά. Φίλαμε ἐπὶ τοῦ σβερχός !

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ μεγάλος καὶ καλοθρεμμένος ἀρουραῖος ξεπετάγεται πάλι μπροστά τους.

Ὁ Ποκοπικό ἀναστενάζει :

— Ψυχὴ μου, ποντίκορος ! Γκιουβέτοι μὲ μανέστρα θὰ τὸν κάνω ! Θὰ τρώω καὶ θὰ γλῆψω τίς μασχάλες μου !

Ἡ «μαύρη γόησσα» ἔχει ξελιγωθεῖ ἀπ' τὴν πείνα. Ξερογλύφεται τώρα. Ἀρχίζει νὰ ὑπο-

χωρεῖ.

— Τέλος πάντων, χρυσό μου ! Κάνε τί θὰ κάνεις γρήγορα. Κοντεύει νὰ νυχτώσει. Πότε θὰ γίνει τὸ γκιουβέτοι μας ;

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας» τὴν κυττάζει παραξενεμένος :

— Διαιτὶ περικαλῶ ; Δὲν εἶπες πὼς δὲν θὰ φᾶς ;

Ἡ Χουχού γίνεται θηρίο :

— Ἐγὼ νὰ φάω ποντικό ! Ἄν θᾶσαι στὰ καλά σου ! Θέλεις δηλαδή νὰ βγάλω τ' ἄντερά μου ;

— Τότε τί βιάζεσαι γιὰ τή γιουβετσάδα ;

Ἡ μελιστάλακτη πυγμαία χαμηλώνει τὰ μενεξεδένια τῆς βλεφαρα. Μουρμουρίζει ντροπαλά :

— Ἐ, λέω δὲ νὰ πάρω δυό—

Ὁ Γκαορ κι' ἡ ἀτρόμητη Ἑλληνίδα συντρόφισσά του, κατεβαίνουν μ' ἓνα χορτάρινο στὴν τρομαχτικὴ καταπακτὴ !

τρεις πηρουνιές... μανέστρα !
Με συγχωρείτε κι' όλες !

Ο Ποκοπικό προχωρεί πάλι.
Με σηκωμένη τή χατζόρα κυνη-
γάει τὸ «μελλοθάνατο» άρου-
ραίο. Από χαμόκλαδα σὲ χαμό-
κλαδα. Από θάμνο σὲ θάμνο...

Η Χουχού τὸν ακολουθεῖ.
Ξερογλύφεται πάλι. Ξεροκατα-
πίνει. Άναστενάζει :

«Ωχ, άδερφέ... Καί τὰ ποντι-
κάκια ζωντανά τοῦ Θεοῦ εἶναι..
Γιατί νά τὰ περιφρονάμε ; Άλ-
λως τε μετά, θά πλύνω τό...
στόμα μου !..

Άλίμονο ! Ταυτόχρονα σχεδόν
άκούει τρομαγμένη στιγγλιά :

— Βοήθειασααα !

Η «μαύρη γόησσα γυρίζει ξα-
νιασμένη. Ψάχνει γιά τὸν Πο-
κοπικό. Πουθενά δέν τὸν βλέ-
πει. Έχει γίνει άφαντος. Λές
κι' ή γῆς άνοιξε καί τὸν κατά-
πιε !..

Φωνάζει μέ λαχτάρα :

— Ποκοπικάκι μου ! Χρυσό
μου ! Άντρακλά μου !..

Οὔτε φωνή, οὔτε άκρόαση !

Η κοντάχοντρη πυγμαία τρι-
γυρίζει δεξιά κι' άριστερά. Ψάχ-
νει έδώ κι' εκεί...

Καί νά : Βρίσκει κάπου ένα
χορταριασμένο άνοιγμα τῆς γῆς.
Σάν στενό ξεροπήγαδο.

Σκύβει. Άφουκράζεται. Παρα-
ξενή βονή φτάνει στ' αὐτιά της.
Βαριά μυρωδιά κηνοῦ χτυπάει
στά ρουθούνια της.

Τὰ καταλαβαίνει όλα : Ο ά-
ρουραίος θά πήδησε σ' αὐτή τήν
τρύπα. Ο Ποκοπικό θάκανε νά
τὸν χτυπήσει μέ τή χατζάρα. Θά
παραπάτησε. Θάπεσε κι' αὐτός
μέσα στή βαθιά σκοτεινή κατα-
πακτή...

Η άμοιρη κλαίει τώρα καί
χτυπιέται. Φωνάζει μ' άπόγνωση :

— Άχ, Ποκοπικάκι μου, πᾶς
καλλιὰ σου ! Κρίμας τὸ γκιουβε-
τσάκι πού θά τρώγατε !..

Άλίμονο !.. Φαίνεται πὺς ή
καταπακτή εἶναι βαθιά... Ο
δυστυχισμένος νάνος θάχει φτά-
σει στά ἔγκατα τῆς γῆς. Οὔτε
άκούει, οὔτε τὸν άκούνε... .

Η Χουχού κόβει άπ' τὰ γύ-
ρω δέντρα κλαδιά. Σκεπάζει τὸ
χορταριασμένο άνοιγμα τῆς γῆς.
Παίρνει ένα πονεμένο άμανεδάκι.
Μοιρολογάει τὸν άγαπημένο της :

— «*Αιάν, κακό πού τόπαθες !
Πωπό, θά μούρθει τρέλλα !
Κακοῦργε μ' άπαράτησες
άνόπανδρη Κοπέλλα !..*

*Τί σούρθε, πρίν νά παν-
τρευντώ,*

νά μέ χηρέψεις ἔτσι... .

Γιατί καλέ μέ παρατάς

πρίν φάμε τό... γκιουβέτσι !»

Η άμοιρη πυγμαία κλαίει γιά
πολλή ὥρα ακόμα τὸν χαμένο
«Άντρακλά» της. Τέλος σηκώ-
νεται. Τὰ μάτια της εἶναι σάν
στιμμένα σφουγγάρια άπ' τὸ
κλάμμα !

Ο τρίποδος Ιάϊδαρος βόσκει
ξένοιαστος πάρα πέρα. Κατα-
βροχθίζει λαίμαργα τὸ πράσινο
γροσιδί.

Η Χουχού τοῦ φωνάζει :

— Ζωή σὲ λόγου σου, χρυσό
μου ! Έσὺ ὀρφάνεψες, κι' ἐγὼ
χῆρεψα. ή καφερή !.. Έσὺ μοῦ
μένεις πιά στερνὴ παρηγοριά.
Θά σὲ γλέπω καί θά θυμᾶμαι
τό... μακαρίτη ! Μὲ συγχωρείτε
κι' όλες.

.
.

Ἡ Χουχού φτάνει καβάλλα στὸν «Καθαρόαιμο», στοὺς πρόποδες τοῦ περήφανου Ἑλληνικοῦ βουνοῦ. . .

Πηδαίει ἀπ' τὴ ράχη του. Τὸν παρατάει νὰ βοσκῇ. . .

Ἐκεῖνη, σκαρφαλώνει μὲ βιάση στὰ τρομαχτικά γαλάζια βράχια. Φτάνει ψηλά, στὴ θεόρατη κορυφή ! . .

Εἶναι σούρουπο πιά. Σὲ λίγο θ' ἀρχίσει νὰ νυχτώνει. . .

Ὁ Γκαοὺρ κ' ἡ πανώρια Ταταμποὺ κάθοντ' ἐξω ἀπ' τὴ σπηλιά τους.

Ἡ κοντόχοντρη πυγμαία τοὺς ἐξηγεῖ μὲ λίγα λόγια τὰ καθέκαστι.

— Τὸ Ποκοπικάκι μου ἔπαθε μεγάλη λαχτάρα ! . . Κυνηγοῦσε ἓναν ποντίκαρο τέτοιο ! Σὰν κ' ἐλόγου σας μεγάλον ! Μὲ συγχωρεῖτε κ' ὅλας. Ἦθελε νὰ τὸν κάνει γκιουβέτσι μὲ μανέστρα ! . Ὅμως παραπάτησε. Πῆρε βουτιά σ' ἓνα ξεροπήγαδο ! Πάει καλλιὰ του. Αὐτὸς ἡσύχασε, ἀφεντάδες μου ! . . Μονάχα ἐγὼ πού χήρεψα ἢ καψερούλα ! . .

Τοὺς λέει ἀκόμα σὲ ποῖο ἀκριβῶς μέρος βρίσκεται τ' ἀνοιγμάτων τῆς γῆς. . .

Ἡ θρυλικὸς ἑλληνας γίγαντας κ' ἡ πανώρια συντρόφισσά του, κατεβαίνουν γρήγορα τὰ βράχια τοῦ θεόρατου βουνοῦ. Ἡ Χουχού τοὺς ἀκολουθεῖ. Φτάνουν ὅλοι κάτω.

Ὁ Γκαοὺρ κ' ἡ Ταταμποὺ τοῖσιν νὰ σώσουν τὸν ἄμοιρο Ποκοπίζο.

Ἡ Χουχού πασχίζει νὰ σκαρφαλώσει στὴ ράχη τοῦ «Καθαρόαιμου». Τοὺς φωνάζει ;

— Καλὲ σταθεῖτε, καλὲ ! . .

Πιὸ σιγὰ νὰ ῥθῶ κ' ἐγὼ μαζί σας ! . . Καλὲ γιατί τρέχει ἔτσι ; Νέφτι σὰς βάλανε ; Μὲ συγχωρεῖτε κ' ὅλας ! . .

Ὅμως ποὺ νὰ τοὺς προλάβει. σὲ λίγες στιγμὲς, οἱ δυὸ σύντροφοι ἔχουν χαθεῖ πίσω ἀπ' τὴν ἄγρια πυκνὴ βλάστηση ! . .

Ἡ «μαύρη γόησσα» μὲ τίς παχουλὲς φτέρνες της, σπηρουνίζει τὸν τρίποδο γάϊδαρο :

— Βρὲ ντεῖε ! . .

Τὸ ἀξιοθρήνητο ζωντανὸ ξεκινάει. Τραβάει κατὰ τὴ Δύση. . .

Ἡ μελιστάλακτη Χουχού ἀναστενάζει σπαραξικάρδια : .

— Ἀχ, βλάχ ! . . Πάει καὶ τὸ Ποκοπικάκι μου ! . . Εἶναι γραφτό μου φαίνεται νὰ . . γεροντοκορίσω ! Μὲ συγχωρεῖτε κ' ὅλας.

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΣΚΕΛΕΤΑΝΘΡΩΠΩΝ

Ξαναγυρίζουμε κοντὰ στὸν Γκαοὺρ καὶ στὴν Ταταμπού. Τοὺς ἀφήσαμε τὴ στιγμὴ πού τὸ μακρὺ χορτόσχοινο σπάει. Πού γκρεμότσακίζονται στὸ σκοτεινὸ βάρανδρο ! . .

Τὸ χρυσὸ βραχιόλι πού, πρὶν ἀπὸ λίγο, εἶχαν ρίξει, ἔδειξε πῶς ἦταν ἀπάνταστα βαθιά. Κανένας κρότος δὲν ἀκούστηκε ! . .

Κι' ὅμως ! Οἱ δυὸ μελαψοὶ σύντροφοι, μόλις προφταίνουν νὰ πέσουν λίγα μέτρα. Ἀμέσως τὰ κορμιά τους βρῖσκουν σ' ἓνα παχὺ μαλακὸ στρώμα. Δὲν χτυποῦν. Δὲν παθαίνουν τίποτα ! . .

Μὲ τὰ χέρια τους ψαχουλεύουν δεξιὰ κ' ἀριστερά. Νοιώθουν πῶς ἔχουν πέσει πάνω σ' ἓνα τεράστιο σωρὸ, ἀπὸ μαλλιὰ. Λεπτὰ μαλλιὰ, σὰν ἀπὸ ἀνθρώπινα κεφάλια... Ἡ πανώρια Ἐλ-

Ὁ Ποκοπίκο στριγγλίζει ἄγρια :

— Πίσω μελλοθάνατοι κονιχλαράδες ! Πιάστε σὺρὰ νὰ σᾶς ἀποκεφαλίσω ! ..

ληνίδα Ταταμποῦ ψυθιρίζει πρῶτη :

— Εὐτυχῶς !.. Πάνω σ' αὐτὰ τὰ μαλλιά ἔπεσε καὶ χτύπησε τὸ χροσὸ βραχιόλι μου. Γι' αὐτὸ δὲν ἔκανε κρότο... Ἐδῶ θάπεσε κι' ὁ Ποκοπίκο. Δὲν μπορεῖ νὰ χεὶ πάθει κακό. Σίγουρα θὰ ξη. Θὰ τὸν βροῦμε κάπου, μέσα σ' αὐτὴ τὴν ὑπόγεια Κόλαση !..

Ἡ φωνὴ τοῦ Γκαοῦρ ἀντηχεῖ χαρούμενη στὸ φοβερὸ σκοτάδι :

— Νά, Ταταμποῦ. Βρῆκα τὸ βραχιόλι σου. Πάροτο...

Πασχίζουν κι' οἱ δυὸ νὰ σηκωθοῦν τώρα. Ἀδύνατον ! Τὸ παχὺ μαλακὸ στρώμα τοῦ μαλλιῦ, βουλιάζει. Δὲν μποροῦν γὰ σταθεροῦν ἡρθοί...

Ἔτσι ἀναγκάζονται νὰ μπουσουλίσουν. Σέρονται σὰν φίδια !.. Προχωροῦν ἀρκετὰ μέσα στὸ κατάρμαντρο πυχτὸ σκοτάδι...

Ἡ παράξενη μακρυνὴ βοὴ φτάνει τώρα πρὸς δυνατὴ στ' αὐτιά τους. Ἡ βαριὰ μυρωδιὰ καπνοῦ ἔχει γίνει πρὸς ἐντονὴ. Σχεδὸν ἀποπνικτικὴ.

Καὶ νά : Ξαφνικὰ οἱ δυὸ σύντροφοι φτάνουν μπροστὰ σ' ἓνα στενὸ χωματένιο ἀνοιγμα. Σὰν μικρὴ σπηλιά...

Μπαίνουν δισταχτικὰ μέσα. Προχωροῦν σὰν τυφλοπόντικες.

Ἡ ὑπόγεια σήραγγα δὲν τραβάει ἴσα. Ἔχει πολλὰς στροφές. Πολλὰς καμπύλες ..

Τίς περνοῦν ὅλες... Τέλος κόκκ

κίνο φῶς ξαφνιάζει τὰ μάτια τους. Ἐχουν βγεῖ σ' ἓναν τεράστιο ὑπόγειο θόλο !

Μιά μεγάλη φωτιά καίει στή μέση. Ἀμέτρητοι σκελετάνθρωποι χορεύουν γύρω. Ἀπ' τὰ ξερά λαυρύγκια τους βγαίνουν τρομαχτικές φωνές !.

Ἕνας ἀπ' τοὺς Σκελετοὺς, πὺς μεγάλος ἀπ' τοὺς ἄλλους, κρατᾷ στὰ χέρια του τὸν Ποκοπίκο. Εἶναι ἑτοιμὸς νὰ τὸν πετάξει στὶς φλόγες.

Ὁ ἄμοιρος νάνος στριγγλίζει σπαραχτικά :

— Ἀμάν, μπάριμπα Κοκαλιάρηδες ! Λυπηθεῖτε με ! Ἔτσι νὰ συγχωρεθοῦν... ἔ' ἀποθαμένα σας !

Ὅμως κανένας δὲν ἀκούει τὰ λόγια του. Κανένας δὲν δίνει σημασία !

Λίγες στιγμὲς ζωῆς τοῦ μένουν ἀκόμα. Οἱ λαίμαργες κόκκινες φλόγες θ' ἀγκαλιάσουν σὲ λίγο τὸ μικροσκοπικὸ μαῦρο κορμὶ του.

Οἱ δύο σύντροφοι ἀντικρὺζουν τὸ κακὸ ποὺ πρόκειται νὰ γίνει. Τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια τους γουρλώνουν ἀπὸ φόβη. Ὅμως εἶναι Ἕλληνες. Ὁ φόβος δὲν βρῆκε ποτὲ θέση στὴν καρδιά τους !

Ὁ μελανὸς γίγαντας Γκαοὺρ βγάζει τὴν τρομαχτικὴ κραυγὴ του :

— Οοοοουου ! Οοοοοοοοουου !

Σὰν ἀτρόμητο λιοντάρι χύνεται πάνω στὸ φοβερὸ Σκελετάνθρωπο. Μὲ μιὰ γροθιά τὸν σωριάζει κάτω. Ἀρπάζει τὸν Ποκοπίκο. Γυρίζει. Τρέχει ἀλαφιασμένος πρὸς τὸ ἄνοιγμα τῆς σήραγγας.

Ἀλίμονο ! Τὴν ἴδια στιγμὴ ἔρχεται σὰν ἀστραπὴ κατὰ τὸ μέρος του ἡ πανώρια Ταταμπού. Οἱ δύο σύντροφοι δὲν προφταίνουν νὰ σταματήσουν. Ν' ἀποφύγουν τὴ σύγκρουση. Πέφτουν ὁ ἓνας πάνω στὸν ἄλλον. Μὲ φοβερὴ ὀρμὴ ! Χάνουν τὴν ἰσορροπία τους. Σωριάζονται κάτω. Ὁ ἄμοιρος νάνος ἔχει χτυπήσει ἄσχημα. Ξεφωνίζει σπαραχτικά :

— Ἀμάν, ἀδερφέ μου, τραχάρισμα ! Σπάσανε τὰ... φανάρια μου !

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Σκελετάνθρωπων ἔχει κιόλας σηκωθεῖ. Ὅλοι μαζί πέφτουν πάνω στὸν Γκαοὺρ καὶ στὴν Ταταμπού. Τοὺς ἀρπάζουν στὰ χρῦα κοκαλιάρικα χέρια τους.

Ὁ Ποκοπίκο καταφέρνει νὰ ξεφύγει. Κρύβεται κάπου στὸ τεράστιο ὑπόγειο ἀνοιγμα.

Οἱ δύο μελαφοὶ σύντροφοι εἶναι τώρα χαμένοι. Τὸ τρομερὸ χτύπημα τοὺς ἔχει ζαλίσει. Οἱ φοβεροὶ Σκελετάνθρωποι εὐκοίᾳ τοὺς δαμάζουν. Τοὺς σέρνουν κοτσά στὴ φωτιά. Φριχτὸς θάνατος τοὺς περιμένει !

Ὅμως ὁ Γκαοὺρ κι' ἡ Ταταμπού, γρήγορα συνέρχονται. Πετιῶνται ὀρθοί. Τὸ βάζουν στὰ πόδια. Τρέχουν σὰν τρελλοὶ στὸν ἀπέραντο ὑπόγειο θόλο. Ζητᾶνε νὰ ξεφύγουν ἀπ' τὴν ἀπαίσια κόλαση ποὺχουν βρεθεῖ.

Ταυτόχρονα φωνάζουν τὸ χαμένο νάνο :

— Ἔ. Ποκοπίκο ! Ἔλα μαζί μας !

Ὁ «Δυοθεόρατος Ἀντρακλας» βγαίνει ἀπ' τὴν κρυψώνα του. Στριγγλίζει :

— Κουράγιο, βρέε ! 'Εγώ εἰμ' ἐδῶ ! Μπᾶς καὶ σὰς βρίσκεται κανένα παντελονάκι ν' ἀλλάξω ;

Οἱ Σκελετάνθρωποι κυνηγᾶνε μανιασμένοι τοὺς δυὸ μελαψοὺς συντρόφους. Κάθε ἴσοσ τοὺς φτάνουν. Ζητᾶνε νὰ τοὺς ἀρπάξουν. Ὅμως ὁ θρυλικὸς Ἑλληνας δείχεται κι' αὐτὴ τὴ φορὰ ὑπέροχος ! Τοὺς χτυπᾷ με τὸ τρομερὸ του ρόπαλο. Τοὺς διαλύει. Τὰ κόκαλά τοὺς σκορπίζονται δεξιὰ κι' ἀριστερά.

Ὁ φοβερὸς Ἀρχηγὸς τοὺς οὐρλιάζει τώρα βραχνά. Ἀπαίσια. Σὰν λυσοσισμένος βρυκόλακας :

— Τὰ θεριάαα ! Ἀνοίχτε νὰ μποῦν τὰ θεριάαα !

Ἐνα μπουλουὺκι Σκελετάνθρωποι χωρίζουν ἀπ' τοὺς ἄλλους. Τρέχουν σ' ἓνα σημεῖο τῆς ἀπέραντης ὑπόγειας καταπακτῆς. Μεγάλος βράχος βρίσκεται ἐκεῖ. Τὸν τραβοῦν με δυσκολία. Κλείνει τ' ἀνοιγμὰ εὐρύχωρης σπηλιάς.

Μέσ' ἀπ' αὐτὴ ξεπετάγονται ἀμέτρητοι ζωντανοὶ σκελετοὶ θηριῶν : Λιοντάρια, τίγρες, φίδια, κροκοδείλιοι, ἀρκουῶδες, πάνθηρες, ὄρνια ! Κινοῦνται κι' αὐτά, ὅπως κι' οἱ Σκελετάνθρωποι. Μονάχα τὰ κάτασπρα γυαλιστερά κόκαλα τοὺς ἔχουν ἀπομείνει. Οὔτε σάρκες, οὔτε τρίχωμα ὑπάρχουν πάνω τους.

Τὰ παράξενα αὐτὰ θεριά, χύνονται μανιασμένα τώρα πάνω στ' ἄμμορα θῦματα. Κυκλώνουν τοὺς δυὸ συντρόφους. Μὲ τίς τρομαχτικὰς κοκαλιρικές μασσέλες τοὺς ζητᾶνε νὰ τοὺς κατασπαράξουν.

Ὁ Γκαούρ κι' ἡ Ταταμπού

δὲν μποροῦν νὰ ξεφύγουν. Οἱ Σκελετάνθρωποι βρίσκουν τὴν εὐκαιρία : Τοὺς ἀρπάζουν γιὰ δεύτερη φορὰ. Τοὺς χτυποῦν στὰ κεφάλια. Τοὺς λαλίζουν. Τοὺς σέρνουν πάλι κοντὰ στὴ φωτιά.

Ὁ Ποκοπίκο νοιώθει τὴν τραγικὴ θέση τους. Γίνεται θεριὸ ἀνήμερο ! Σφίγγει μὲ λύσσα τὴ σκουριασμένη κι' ἀνάπηρη χατζάρα. Ἐρχεται κρυφὰ πίσω ἀπ' τὸν Ἀρχηγὸ τῶν Σκελετάνθρώπων. Τὸν χτυπᾷ μ' ἀφάνταστη δύναμη στὴ νεκροκεφαλὴ.

Ἡ θρυλικὴ χατζάρα πετάει σπίθες. Ὅμως ὁ σκελετωμένος γίγαντας δὲν παθαίνει τίποτα. Γυρίζει μονάχα. Ἀρπάζει τὸν τολμηρὸ νάνο. Τὸν σηκώνει ψηλά. Τὸν χτυπᾷ μ' ὀρμὴ κάτω. Τὸν ξανασηκώνει. Τὸν ξαναχτυπᾷ. Αὐτὸ γίνεται πολλὰς φορὲς.

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας» ξεφωνίζει τρομαγμένα :

— Βοήθεια, μάγκεες ! Μὲ πέρασε γιὰ... χταπόδι !

Τὰ σκελετωμένα θεριά γρήγορα ξαναμπαίνουν στὴ σπηλιά τους. Οἱ Σκελετάνθρωποι κλείνουν πάλι μὲ τὸ βράχο τ' ἀνοιγμὰ.

Ὁ Ἀρχηγὸς τῶν Νεκρῶν διατάζει τώρα τοὺς βρυκόλακες :

— Ρίχτε τους στὴν ἱερὴ φωτιά ! Κάψτε τους ζωντανούς ! Οἱ σκελετοὶ τους θὰ γίνουν σκλάβοι μου !

Δυὸ τρεῖς ἀπ' τοὺς Σκελετάνθρώπους ἀρπάζουν ἀμέσως τὴν Ταταμπού. Τῆς ξεριζώνουν τὰ μαλλιά. Τὸ ἴδιο κάνουν καὶ στὸν Γκαούρ. Στὸν Ποκοπίκο.

Ὁ νάνος διαμαρτύρεται :

— Ἀμάν, βρε παιδιά ! Τί θὰ τὶς κάνετε τόσες τρίχες ; Στρώ-

μα θά γενίσετε !

Τὸ κεφάλι τοῦ ἄμοιρου εἶναι γουλι τώρα. Τὸ ἴδιο καὶ τῶν δυὸ μελαψῶν συντρόφων.

Ὁ Ποκοπίνο δὲν κρατιέται. Φοινέζει στὸ γιγαντόσωμο Σκελετό :

— Ἀδερφέ μου Κοκάλα, πολὺ σὲ γουστάρω ! Ἄν θέλεις, μπορεῖς τώρα νὰ σβίσεις τὴ φωτιά. Θὰ φέγγουν οἱ... φυλάκρες μας.

Ἕνας ἀπ' τοὺς Σκελετοὺς μαζνεύει τὰ μαλλιά. Ὅμως δὲν τὰ πετάει στὶς ἀλόγες. Εἶναι μεγάλη ἁμαρτία νὰ καοῦν τρίχες στὴν ἱερὴ φωτιά. Τὰ παίρνει. Τρέχει... Χόνετται στὸ στενὸ ἄνοιγμα τῆς ὑπόγειας σήραγγας.

Προχωρεῖ στὶς στροφές καὶ στὶς καμπύλες. Βγαίνει στὴν ἄλλη ἀκρὴ τῆς. Τὰ πετάει πάνω στὸ παχὺ στρώμα τῶν μαλλιῶν ποὺ βρίσκεται ἐκεῖ. Κάτω ἀκριβῶς ἀπ' τὴ χορταριασμένη τρύπα τῆς γῆς. Ἐκεῖ ποὺ σὰν ἔοπασε τὸ χορτώχοινο, πέραν ὁ Γκαούρ κι ἡ Ταταμπού.

Σ' αὐτὸ τὸ μέρος ὁ Ἀρχισκελετάνθρωπος ρίχνει πάντα τὰ μαλλιά καὶ τὸ τρίχωμα, ἀπ' τοὺς δυστυχημένους ἀνθρώπους, ἢ τὰ θεριά, ποὺ παραπιτοῦν καὶ γκρεμοτσακίζονται ἐστὶν κολασμένη καταπακτὴ τοῦ !.

Ὑστερα διατάζει καὶ τοὺς πετάνε στὴν ἄσβεστη καὶ μαγικὴ τους φωτιά. Οἱ σάρκες τους καί-

Ἡ μελιστάλακτη Χορχού τρέχει ξωπίσω τους. Ὅμως ὁ Γκαούρ κι ἡ Ταταμπού χάνονται γρήγορα ἀπ' τὰ μάτια τῆς.

γονται. Ὅμως οἱ σκελετοὶ τοὺς ὄχι, Ζοῦν καὶ κινεῖνται. Μένουν γιὰ πάντα ἐκεῖ. Φυλακισμένοι στὸ φοβερὸ ὑπόγειο ἄντρο. Σκλάβοι καὶ δοῦλοι τοῦ ἀπαισίου βρυνκόλακα !.

Ὁ Γκαοὺρ ἔχει ἀκούσει γέ-
ρους μάγους νὰ μιλάνε γιὰ τὸν
τρομερὸ Κράχα. Τὸ γιγαντήσω-
μο Σκελετὸ καὶ τὸ καταχθόνιο
βασιλείου του !

Θυμάται πού λέγαν πὺς γιὰ
νὰ φυάξει ἕναν Σκελετάθρωπο,
ἔπρεπε νὰ ρίξει ζωντανὸ τὸ θῦμα
του στὴν ἱερή φωτιά... Γι' αὐτὸ
εἶχε στρώσει μὲ μαλλιά τὸ μέρος
πού βρίσκεται κάτω ἀκριβῶς ἀπ'
τὸ χορταριασμένο ἀνοιγμα τῆς
γῆς. Ἐπρεπε σὺν οἱ ἄνθρωποι
καὶ τὰ θεριὰ παραπατοῦσαν κι'
ἔπεφταν, νὰ μὴ πάθαιναν κακό.

Οἱ φοβεροὶ Θεοὶ τοῦ Ἄδη, εἶ-
χαν βάλει τρομερὸ νόμο : Μέσα
στὴν ὑπόγεια οὐτὴ κόλαση, δὲν
ἔπρεπε ποτέ, καμμιά ζωντανή
παρῆξ, νὰ βρεῖ τὸ θάνατο ἂν
γινόταν αὐτό, ἡ ἱερὴ φωτιά θά-
σβυνε. Οἱ σκελετοὶ ἀνθρώπων
καὶ θεριῶν θὰ ξανάπερναν τὴς
σάρκες τους. Κι' ὅλοι μαζί θὰ
χύνονταν νὰ σπαράξουν τὸν ἀ-
πάσιο Τύραννο !.. Ὁ Ἀρχιβρυ-
κόλακας θάβρισκε τὸ πῶς φριχτὸ
τέλος.

Αὐτὰ εἶχε ἀκούσει ὁ Γκαοὺρ
νὰ λένε οἱ Μάγοι τῶν ἰθαγεν-
ῶν... Ἡ Ζούγκλα εἶναι μιὰ
παράξενη Χώρα ! Μιὰ Χώρα γε-
μάτη ἀνεξήγητα μυστήρια. Γε-
μάτη δαίμονες καὶ φοβερά φαν-
τάσματα !.

Καὶ νὰ : Ὁ μελαψὸς γίγαντας
κάνει τώρα μιὰ γρήγορη κίνηση :

Ἀρπάζει τὴν Ταταμπού ἀπ' τὸ
λαιμό. Φωνάζει ἄγρια στὸν ἀπαί-
σιο Κράχα :

— Θὰ τὴν πνίξω !.. Θὰ ξεψυ-
χῇ ἐδῶ !.. Μέσα στὴν κόλα-
σμένη σου καταπακτὴ !..

Ὁ Ἀρχηγὸς τῶν Σκελεταν-
θρώπων τρομάζει ἀφάνταστα.
Ἄν ἄνθρωπος ἢ ζῶο πεθάνει
στὸ ὑπόγειο ἄντρο του, εἶναι
χαμένος. Οἱ Θεοὶ τοῦ Ἄδη, θὰ
τὸν τίμωρῇσιν σκληρά.

Ἀμέσως γονατίζει μπροστὰ
στὸν Γκαοὺρ. Τὸν παρακαλεῖ :

— Λυπήσουμε, καλὸ μου παλ-
ηκάρι. Μὴ σφίγγεις τὸ λαιμό
τῆς συντροφισσῆς σου. Δὲν πρέ-
πει νὰ γίνει φοινικό!.. Ὅποια χάρι
μοῦ ζητήσεις, θὰ στὴν κάνω !..

Ὁ ἀτόμητος Ἕλληνας δὲν
παραταεῖ τὸ λαιμὸ τῆς πανώριας
συντροφισσῆς του. Τ' ἀποκρίνε-
ται :

— Νὰ μᾶς ἀφήσεις λεύτερους.
Νὰ μᾶς βοηθήσεις νὰ βγοῦμε
πάνω στὴ Ζούγκλα...

Ὁ Ποκοπίκο δὲν καταλαβαίνει
τίποτα ἀπ' ὅσα βλέπει κι' ἀκού-
ει. Τοῦναι ἀδύνατο νὰ ἐξηγήσει
γιατί ὁ ἀρχηγὸς τῶν Σκελεταν-
θρώπων ἐνδιαφέρεται τόσο πολὺ
γιὰ τὴ ζωὴ τῆς Ταταμπού. Ὁ-
μως γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό, ἀρ-
πάζει κι' αὐτὸς τὸ λαιμὸ του.
Κάνει πὺς τὸν σφίγγει. Φωνάζει
βραχνά :

— Βαστάτε με βρέε !.. Θὰ
πνιγῶ σὺν κοχορόπουλο !

Ὁ Κράχα δείχνει στὸν Γκα-
οὺρ τὸ στόμιο τῆς ὑπόγειας σή-
ραγγας :

— Μπορεῖτε νὰ φύγετε. Εἴ-
σαστε λεύτεροι !

Ὁ μελαψὸς γίγαντας τραβάει
τὴ συντροφισσά του. Προχωροῦν.

Φτάνουν εκεί. Όμως τ' άνοιγμα τής σήραγγας είναι στενό. Δέν μπορούν νά περάσουν κι' οί δυό μαζί. Έτσι αναγκάζεται νά παρατήσσει τόν λαιμό της. Τή σπρώχνει νά περάσει πρώτη.

Άλίμονο ! Ό γιγαντώσωμος Σκελετάνθρωπος αυτή τήν ευκαιρία περιμένει. Άρπάζει τόν Γκαούρ. Ταυτόχρονα ούρλιαζει στους άλλους Σκελετούς :

— Πιάστε τή γυναίκα και τόν νάνο ! Αυτή τή φορά δέν θά μου γλυτώσουν !..

Ό θρυλικός Έλληνας δέν δείχνει καμιά διάθεση νά παραδοθεί. Παλεύει υπεράνθρωπα μέ τόν τρομαχτικό άντίπαλο. Κάνει ότι μπορεί γιά νά ξεφύγει άπ' τόν κρύο άγκάλιασμά του. . .

Όμως τίποτα δέν καταφέρνει. Οί μισοί Σκελετοί άρπάζουν τήν Ταταμπού. Οί άλλοι μισοί χύνονται πάνω του. Βοηθάνε τόν Άρχηγό τους.

Ό Πεκοπίκο κάνει κι' αυτός νά ξεφύγει... Τρέχει.

Και νά : Ένας άπ' τούς βρυκόλακες προφταίνει. Τόν χτυπάει στό κεφάλι. Τόν ζαλίζει. Άμέσως τόν άρπάζει άπ' τήν τεράστια πατούρα του. Τόν σέρνει σχεδόν ανείσθητο πλάι στήν άσβεστη ιερή φωτιά.

Στό μεταξύ οί άλλοι, φέρνουν εκεί σε κακά χάγια τόν Γκαούρ και τήν πανώρια συντροφισά του.

Κι' οί τρεις τώρα βρίσκονται μισολιπόθυμοι κάτω

Ό άπαίσιος Σκελετάνθρωπος ούρλιαζει άγρια πάλι :

— Στή φωτιά ! Ρίχτε τους στή φωτιά !

Τήν ίδια στιγμή άπ' τ' άνοιγ-

μα τής ύπόγειας σήραγγας, τρομερή φωνή άντηχεί :

— Έφτασα, καταραμένη Κράκρα ! Τώρα θά λογαριαστέις μαζί μου !

ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΠΑΚΤΗ ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ

Γυρίζουμε και πάλι λίγο πίσω στην ιστορία μας.

Άφήσαμε τή μελιστάλακτη Χουχού καθάλλα στόν ψωραλέο «Καθαρούιμο». Τραβοῦσε κατά τή Δύση. .

Και νά : Τό «Φτερωτό μαῦρο Άτι» γρήγορα τή φέρνει στή σπηλιά του Άρχοντα τής Ζούγκλας.

— Τό και τό, Άφεντάδες μου ! Ό «Άντρακλάς» μου πήρε βουτιά σ' ένα ξεροπήγαδο... Τώρα τρέχουν εκεί ό Γκαούρ κι' ή όμορφονειά του. Σίγουρα κι' αὐτοί θά πέσουν στή λούμπα ! Έγώ σās τά είπα Κάντε ό,τι καταλαμβάνετε. Μē συγχωρείτε κι' όλας !

Ό Ταρζάν, ή Τζέιν κι' ό Κραγιαμπού τήν άκούνε σαστισμένοι.

Ό Άρχοντας τής Ζούγκλας ρωτάει :

— Πές μου, Χουχού : Σε ποίο σημείο βρίσκεται αυτό τό άνοιγμα τής γής ;

Η κοντόχοντρη πυγμαία του περιγράφει τό μέρος.

Ό λευκός γίγαντας κουνάει μέ θλίψη τό κεφάλι. Γυρίζει στή Τζέιν :

— Άλίμονο ! Όποιος πέφτει σ' αυτή τή χορταριασμένη τρύπα, χάνεται γιά πάντα ! Λένε πώς κάτω στά σπλάχνα τής γής ζή κάποιος σκελετωμένος γίγαν-

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Σκελετανθρώπων ἐτοιμάζεται νὰ ρίξει στὶς
φλόγες τὸν ἀμείρεο νάνο . . .

τας. Ἄπ' τὰ κοκαλιόρικα χέρια
τὸν κανένας ποτὲ δὲν γλυτώνει.

Ἀμέσως πετιέται ὀρθός. Φω-
νάζει στὴ συντρόφισσα. Στὸ γιό
του :

— Ἐλάτε μαζί μου ! Ἕνας
μονάχα μπορεῖ νὰ μᾶς βοηθήσει.

Ξεμάνε κι' οἱ τρεῖς. Παίρ-
νουν τὸ μονοπάτι κατὰ τὸ βορ-
ρῶ... .

Ἡ Χουχού τοὺς κυττάζει πα-
ραξενεμένη. Βλέπει νὰ χάωνται
γογγιστὰ στὸ βαθὺ σκοτάδι τῆς
νύχτας. Ἀναστενάζει :

— Ἀχ, βάχ, Ποσοπικάκι
μου !.. Τί θὰ γίνῃ ἐγὼ τώρα,
χήρα γυναίκα, μονάχη ; Ἀνάρ-
παστή θὰ μὲ κάνουνε οἱ γαμ-
προί !..

Σταρφαλιώνει πάλι στὴ ράχη
τοῦ «Καθαροάιμου». Τοῦ ση-
ρουνίζει τὰ πλευρὰ μὲ τὴς πα-
χουλές της φτέργες :

— Πάμε, χρυσό μου !.. Ποιὸς
στὴ χάρη σου νὰ σὲ ἱππεύει τέ-
τοιο πλάσμα σάν κι' ἐμένα !
Φτοῦ μου, φτοῦ μου, νὰ μὴν
ἀβισκοῦθῶ !.. Μὲ συγχωρεῖτε
κιόλας !..

Προχωρεῖ κατὰ τὸ Νοτιά.
Τραβάει γιὰ τὴν ἄγρια περιουχὴ
ποὺ χάθηκε ὁ ἀγαπημένος της
«Ἄντρακλας». Πάει νὰ 'δεῖ τὶ
ἀπόγινε...

Ξαφνικά παράξενος θόρυβος
φτάνει στ' αὐτιά της. Τ' ἀντι-
χρονὰ χαμόκλαδα ἀνασαιεύουν...

‘Ο ψωραλέος γαΐδαρος σταματάει απότομα. Ρουθουνίζει ανήσυχα.

‘Η Χουχού μαρμαρώνει πάνω στη ράχη του. Μὲ γουρλωμένα μάτια ψάχνει τὸ σκοτάδι...

Καὶ νά : Σὲ λίγες στιγμὲς ἕνας μαῦρος ὄγκος παρουσιάζεται. Ζυγώνει ἀργὰ κοντὰ της.

‘Η «μαύρη γόησσα» βγάζει τρομαγμένα ξεφωνητά :

— Βοήθειαιααα ! Βοήθειαιααα !..

‘Ο μαῦρος ὄγκος δὲν ἀργεῖ νὰ τὴ φτάσει. Εἶναι μὴ μεγάλοςωμη σερνικιά ἀρκούδα. Βαδίζει ὀρθή. Στηριζεται μονάχα στὰ πσινά της ποδάρια...

‘Αμέσως ἀπλώνει τὰ δυὸ χοντρά τριχωτὰ χέρια της. ‘Αρπάζει τὴ Χουχού ἀπ’ τὴ ράχη τοῦ «Καθαροδαίμου». Φεύγει πάλι ἀργά...

‘Η κοντόχοντρη πυγμαία νοιώθει ἀφάνταστο τρόμο καὶ φρίκη. Φωνάζει στὸν ‘Αρκούδαρο :

— Λυπήσου με, χρυσό μου !..

Γιατί μὲ «κλέβεις» τόσο γρήγορα ;! Δυὸ ὥρῳνε χίρα εἶμαι ἀκόμα ἢ καφερή !.. Καλὲ ἄσε με νά... σιτέψω λιγάκι !

‘Η μεγαλόσωμη σερνικιά ἀρκούδα τὴν κρατᾷ γερά στὴν ἀγκυλιά της. Προχωρεῖ ἀτάραχη. Σημασία δὲν δίνει στὶς φωνὲς τῆς πυγμαίας...

‘Η ἄμοιρη Χουχού παλεύει ἀπεγνωσμένα νὰ τῆς ξεφύγει. Ξεφωνίζει ἀκόμα :

— ‘Αμάν, τ’ ἦταν αὐτὸ ποῦ παθα !.. Καλὰ τὸλεγα πὼς θὰ γίνω... ἀνάρπαστη !

‘Ομως ἡ «μαύρη γόησσα» γρήγορα συνέχεται. Τὸ μυαλό της σιγά-σιγά καθαρίζει. Θυμᾶται κάποιον τέχνασμα ποῦ ἔχει μάθει

ἀπὸ μικρῇ. Τὸ βάζει ἀμέσως σ’ ἐνέργεια...

Καὶ νά : Μὲ γρήγορη ξαφνικὴ κίνηση, ἀπλώνει τὶς παλάμες της. Σκεπάζεται μ’ αὐτὲς τὰ μάτια τοῦ θεριοῦ.

‘Η γιγαντόσωμη ἀρκούδα παύει νὰ βλέπει. Νομίζει ὅτι ἔχει τυφλωθεῖ. Γυρίζει σὰν οβούρα. Χτυπιέται ἀπ’ τὸνα δέντρο στ’ ἄλλο. Μουγγρίζει μὲ λύσσα καὶ μανία !..

‘Η πυγμαία περιμένει τὴν κατάλληλὴ στιγμὴ. Τὸ θεριὸ παύει νὰ τὴ σφίγγει στὴν τριχωτὴ ἀγκυλιά του. ‘Εκείνη τοῦ λευτερώνει τὰ μάτια. Πηδάει κάτω. Κρύβεται οβέλτη πίσω ἀπὸ κάποιον κορμὸ δέντρο.

‘Η ‘Αρκούδα ξαναβρίσκει τὸ φῶς της. ‘Ομως πέρασε μεγάλη λαχτάρα. ‘Εχει τρομάξει ἀφάνταστα. Φοβᾶται μὴ ξαναπάθει τὸ ἴδιο κακὸ. Παρατάει τὸ θυμα της. Τὸ βάζει στὰ πόδια... Γρήγορα χάνεται στὶς πυκνὲς φυλλωσιὲς καὶ στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας !..

‘Η Χουχού εἶναι λεύτερη πιά. ‘Αναστενάζει μὲ καὺμό :

— ‘Αχχχ !.. Τί τραβᾷ με κι’ ἐμεῖς οὐ... χήρες !..

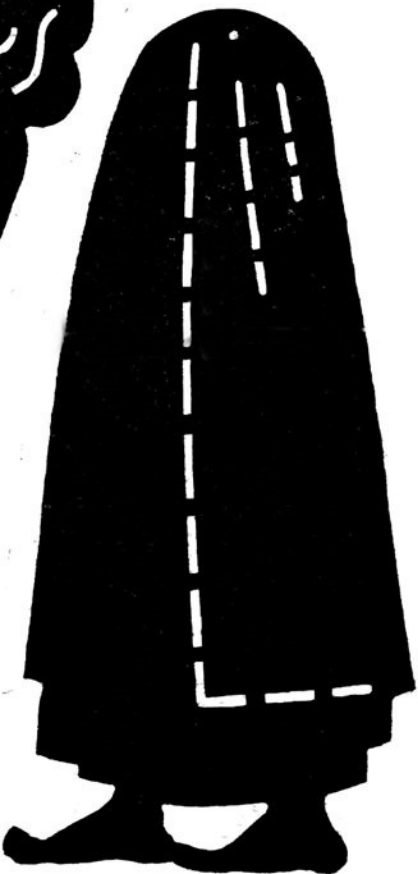
Βγαίνει ἀπ’ τὴν κρυψώνα της. Φτάνει κοντὰ στὸν ψωραλέο τριποδο γαΐδαρο. Σκαρφαλώνει στὴ ράχη του. Τὸν παρακαλᾷ :

— ‘Αίντε, χρυσό μου !.. Τράβα νὰ βροῦμε τὸν ‘Αντρακλά» μας !.. Δὲν κάνω ἐγὼ γιὰ... χήρα, ἢ καφερή. Τυγχάνω πολὺ τσαχπὶνα καὶ μούρλια. Μονάχα τοῦ λόγου σου δὲν μ’ ἔχεις ζητήξει ἀκόμα. Μὲ συγχωρεῖτε κι’ ὅλας !..

.

8

ΓΙΟΧΑΝΑ

“Ας αφήσουμε πιά τὴ Χουχού. Πρέπει νὰ παρακολουθήσουμε τὸν Ταρζάν, τὴ Τζέιν καὶ τὸν Κράγιαμπού.

Πήραν δρόμο, ὅπως εἶδαμε κατὰ τὸ βορριά. Μὲ τὰ φτερά τῆς φαντασίας μας τοὺς φτάνουμε γρήγορα.

Νά τους: Ζυγώνουν τώρα στὰ χαλάσματα τοῦ Ἀρχαίου Ναοῦ. Κάπου ἐκεῖ βρίσκεται τ' ἀνοιγμα τῆς βαθιάς καταπακτῆς τοῦ Νάχρα—Ντού.

Πρῶτος ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας, πίσω τοῦ ὁ Κράγιαμπού καὶ τελευταία ἡ Τζέιν, κατεβαίνουν τ' ἀτελείωτα χωματένια σκαλοπάτια. Φτάνουν στὴν εὐρύχωρη ὑπόγεια σπηλιά.

Εἶναι δολόκληρη στρωμένη μ' ἀνθρώπινα κόκαλα καὶ κρανία. Στὰ χωματένια τοιχώματά της βαλσαμωμένα γίδια καὶ κουκουβάγιες...

Ὁ μονόφθαλμος μάγος τοὺς ὑποδέχεται μ' ἐνδιαφέρον:

— Τί τρέχει; Τί κακὸ σὰς συμβαίνει; Τώρα εἴσαστε φίλοι μου. Θὰ κάνω ὅτι μπορῶ γιὰ νὰ σὰς βοηθήσω...

Ὁ Ταρζάν ρωτᾷ ἀνήσυχος:

— Θέλω νὰ μάθω ποὺ βρίσκονται αὐτὴ τὴ στιγμή, ὁ Γκαουρ κι' ἡ Ταταμπού...

Ὁ Νάχρα—Ντού σηκώνει τὸ τερατόμορφο κεφάλι του. Τὸ γέρνει κατὰ πίσω. Κλείνει ἀργὰ τὸ τρομαχτικὸ πράσινο μάτι του...

Μένει στὴ θέση αὐτὴ λίγες στιγμές. Σὰν νὰ κοιμᾶται. Σὰν νὰ ὄνειρεύεται...

Τέλος ξαναφέρνει τὸ κεφάλι στὴν πρώτη θέση. Ἀνοίγει τὸ μάτι. Ἡ ἐκφρασὴ του φαίνεται

τώρα ἀνήσυχη. Τρομαγμένη...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας κρέμμεται ἀπ' τὰ χεῖλια του. Ρωτᾷ μ' ἀγωνία:

— Λοιπὸν:

Ὁ παντοδύναμος μάγος πετιέται ὀρθός. Τὰ κόκαλα κι' οἱ νεκροκεφαλές τρίζουν κάτω ἀπ' τὰ σκελετωμένα ποδάρια του. Τὸ μοναδικὸ πράσινο μάτι του πετάει πράσινες ἀστραλές. Φωνάζει βραχνά:

— Πάμε!.. Πρέπει νὰ προφτάσουμε!.. Ὁ Γκαουρ, ἡ Ταταμπού κι' ὁ νάνος, βρίσκονται στὰ σπλάχνα τῆς γῆς!.. Εἶναι σκλάβοι τοῦ τρομεροῦ σκελετάνθρωπου Κράκρα! Τοὺς ἔχει ξεριζώσει τὰ μαλλιά. Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ θὰ κάψει τίς σάρκες τους στὴν Ἱερὴ Φωτιά του!..

Ὁ Ταρζάν γυρίζει. Κάνει ν' ἀνέβει τὰ χωματένια σκαλοπάτια:

— Πάμε λοιπὸν γρήγορα!.. Πάμε νὰ τοὺς σώσουμε!..

Ὁ μονόφθαλμος Μάγος τὸν συγκρατεῖ:

— Στάσου!.. Ἔτσι, θέλουμε δυὸ ὥρες νὰ φτάσῃς ἐκεῖ. Θὰ ναι πολὺ ἀργά...

Διατάζει ἀμέσως:

— Κλείστε ὅλοι τὰ μάτια σας. Δὲν θὰ τ' ἀνοίξετε ἂν δὲν σὰς πῶ...

Ὁ Ταρζάν, ἡ συντροφισσά κι' ὁ γιὸς του, κλείνουν τὰ μάτια. Περιμένουν:

Καὶ νά: Σαφηνὰ παράξενη βοή φτάνει στ' αὐτὰ τους. Σιγὰ—σιγὰ τὰ πόδια τους παύουν νὰ πατοῦν σὲ στερεοὸ ἐδαφος. Νοιώθουν πὺς βρίσκονται σὲ κενό. Πὺς πετᾶνε. Δυνατὸ ρεῦμα ἀέρα τοὺς χτυπάει στὰ πρόσωπα...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας μὲ τὴ Τζέιν καὶ τὸ γιό του, δίνουν ποσπὴ μίχην μὲ τοὺς τρομεροὺς Σκελετανθρώπους.

Ὅλ' αὐτὰ δὲν κρατοῦν περισσότερο ἀπὸ λίγης σιγῆς ..

Ἀμέσως σχεδὸν ἡ παράξενη βοή σταματᾷ. Οἱ τρεῖς σὺν τροφοὶ νοιώθουν τὰ πόδια τους νὰ αὐτάνε πάλι σὲ στερεὸ ἔδαφος.

Ἡ βραχνὴ φωνὴ τοῦ τερατομορφοῦ Νάσσα Ντού, ἀκούγεται πάλι :

— Ἀνοίχτε τώρα τὰ μάτια σας !..

Ὁ Ταρζάν, ἡ Τζέιν καὶ ὁ Κωγκιμπού, σηκώνουν μὲ λαχάρια τὰ κατεβασμένα βλέφαρά τους.

Ἀπίστευτο !.. Δὲν βρίσκονται πιά στὴ φοιχτὴ ὑπόγειά καταπακτὴ. Ἐχουν ἀτάσει σὲ μακρινὸ ἄγριο μέρος. Στέκουν

γύρω ἀπ' ἓνα χορταριασμένο ἀνοιγμα τῆς γῆς ... Μπροστά τους καὶ ὁ παντοδύναμος Μάγος.

Τοῦς διατάζει γιὰ δεύτερη φορὰ τώρα :

— Ἐμπρός !.. Πηδῆστε ὅλοι μέσα σ' αὐτὴ τὴ σκοτεινὴ τρύπα .. Μὴ φοβηθεῖτε Κανένα κακὸ δὲν θὰ πάθετε !.. Ὅριστε... Κάνω ἐγὼ τὴν ἀρχή..

Προχωρεῖ δυὸ βήματα. Πέφτει .. Τὸ κορμί του χάνεται γρήγορα κάτω στὸ σκοτεινὸ βάραθρο.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας τὸν ἀκολουθεῖ. Πέφτει καὶ αὐτὸς στὸ χορταριασμένο ἀνοιγμα τῆς γῆς. Ἐξαφανίζεται στὸ βάθος.

Ἡ Τζέιν δὲν εἶναι μονάχα ὁμορφὴ γυναίκα. Εἶναι κι' ἀτρόμητη μαζί.

Στιγμὴ δὲν διστάζει κι' ἐκείνη. Πέφτει μὲ θάρρος μέσα στο παρῶξενο πηγάδι.

Τελευταῖος κάνει τὸ ἴδιο κι' ὁ καλόκαρδος Κραγιμπού...

Ἄς πέσουμε τώρα κι' ἐμεῖς. Ἐδῶ ἔξω πού βρισκόμαστε, τίποτα δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ δοῦμε !..

Δὲν πιστεύω νὰ φοβᾶται κανένας ἀπὸ μᾶς... Ὅλοι ξέρουμε πὼς ἡ καταπακτὴ κάτω εἶναι στρωμένη μ' ἀπαλὰ μαλλιά. Κίνδυνος δὲν ὑπάρχει !..

Καὶ νά: Ὁ Μάγος μὲ τοὺς τρεῖς συντρόφους του, προχωροῦν μὲ τὰ τέσσερα. Μπαίνουν στὴν ὑπόγεια σήραγγα... Περνᾶνε τὶς στροφές καὶ τὶς καμπύλες της... Βγαίνουν ἔξω, στὸν ἀπέραντο θόλο.

Ὁ Ταρζάν, ἡ Τζέιν, ὁ Κραγιμπού, κυττᾶζουν κατάπληκτοι κατὰ τὸ μέρος τῆς μεγάλης φωτιᾶς. Βλέπουν πλάι σ' αὐτὴν ἀναισθητοὺς τὸν Γκαούρ, τὴν Ταμπού, τὸν Ποκοπίκο. Νοιώθουν τὸ μεγάλο κακὸ πού πρόκειται νὰ γίνη.

Ἡ καρδιά τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας σπαράζει στὸν πόνο. Ἀπ' τὰ φουσκωμένα στήθια του βγαίνει ἄγρια, τρομαχτικὴ κραυγὴ:

— Ἐφτασα καταρραμμένε Κράκρα !.. Τώρα θὰ λογαριαστεῖς μαζί μου !..

Ἀμέσως τρελλὸς ἀπὸ θυμὸ, χύνεται πάνω στὸ γιγατόσωμο Σκελετάνθρωπο.

Ἡ Τζέιν κι' ὁ Κραγιμπού

τὸν ἀκολουθοῦν... Κι' οἱ τρεῖς μαζί παλεύουν καὶ χτυπιῶνται μὲ τὸν ἀπαίσιο Κράκρα καὶ τοὺς βριζόλακες του.

Φοβερὴ καὶ τρομερὴ μάχη ἀρχίζει, γύρω ἅπ' τ' ἀναλίσθητα κορμιά τῶν δυὸ μελαψῶν συντρόφων !

Ὁ Ταρζάν δείχνεται κι' αὐτὴ τὴ φρενὴ ὑπέροχος. Μὲ τὶς γροθιές του, ὅπως κι' ὁ Γκαούρ, διαλύει τοὺς μανιασμένους Σκελετάνθρωπους. Τὰ κόκαλά τους τινάζονται στὸν ἀέρα !.

Μονάχα ὁ Ἀρχηγὸς τους, ὁ τρομερὸς Κράκρα δὲν παθαίνει τίποτα. Ὅσο κι' ἂν τὸν χτυποῦν μὲ ρόπαλα καὶ μαχαίρια...

Σαφηνικὰ βραχνὴ φωνὴ ἀντηχεῖ στὸν τεράστιο ὑπόγειο θόλο:

— Δὲν θὰ γλυτώσεις Κράκρα !.. Εἶμαι κι' ἐγὼ ἐδῶ !..

Εἶναι ὁ μονόφθαλμος καὶ τερατόμορφος Νάκρα—Ντού ! Ἐρχεται κι' αὐτὸς μὲ τὴ μαγικὴ του δύναμη, νὰ πάρει μέρος στὴ μάχη....

Ο ΚΥΝΗΓΙΟΣ ΤΟΥ ΑΡΟΥΡΑΙΟΥ

Οἱ Σκελετάνθρωποι κι' ὁ ἀπαίσιος Ἀρχηγὸς τους, τρομάζουν ἀφάνταστα μόλις ἀντικρύξουν τὸν παντοδύναμο Μάγο.

Γιὰ λίγες στιγμὲς σαστίζουν. Κάνουν νὰ τὸ βαλοῦν στὰ πόδια. Ὅμως γρήγορα συνέχονται. Ὅλοι μαζί χύνονται μανιασμένοι πάνω του. Με τὰ κοκαλιάρικα χέρια τους ζητᾶνε νὰ σπαράξουν τὶς λιγοστὲς σάρκες τοῦ κορμιοῦ του.

Ὅμως ἀλίμονο: Οἱ πρῶτοι πού τὸν ἀγγίζουν, σφραζονται κάτω ξεροί. Μονάχα ὁ Κράκρα

δὲν παθαίνει τίποτα... Ἡ μαγική δύναμη τοῦ Νάχρα—Ντοῦ δὲν φέρνει ἀποτέλεσμα σ' ἐκεῖνον,

Ὁ Ἀρχηγὸς τῶν Σκελετανθρώπων εἶναι ἀφάνταστα πῶ δυνατὸς ἀπ' τὸ Μάγο. Τὸν ἀρπάζει ἀπ' τὸ λαιμὸ καὶ τὰ πόδια. Ἐτοιμάζεται νὰ τὸν πετάξει στὶς κόκκινες φλόγες...

Ὁ Ταρζάν, ἡ Τζέιν κι' ὁ Ἀργιαμποῦ τρέχουν σὲ βοήθειά του. Πασχίζουν νὰ τὸν λευτερώσουν ἀπ' τὰ χέρια τοῦ Ἀρχιβρυκόλαχα.

Ταυτόχρονα ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας πατάει κατὰ λάθος τὸ ποδάρι τοῦ ἀναισθητοῦ Ποκοπίκο. Ὁ πόνος κάνει τὸ νάνο νὰ συνέρθῃ. Ἀνοίγει τὰ μεγάλα

κομικά μάτια του. Ἀντικρῶζει μὲ φρίκη καὶ τρόμο τὸ μακελειὸ ποὺ γίνεται...

Ἀμέσως πετιέται ὀρθός. Κάνει νὰ τρέξει. Νὰ σωθεῖ...

Ἀλίμονο!.. Ζαλισμένος καθὼς εἶναι δὲν προσέχει. Πέφτει μέσα στὶς λαίμαργες φλόγες τῆς Ἱερῆς Φωτιάς.

Καὶ νά: Σὲ λίγες στιγμὲς μιὰ ἀπίστευτη μεταμόρφωση γίνεται:

Οἱ σὰρκες τοῦ ἀμοιρου Ποκοπίκο καίγονται πέρα γιὰ πέρα. Ἀπ' τὸ μικροσκοπικὸ κορμὶ του δὲν μένει παρὰ μονάχα ὁ σκελετὸς κι' ἡ θρυλικὴ σκουριασμένη του χατζάρα! Μὰ εἶναι ζωντανός. Βλέπει, ἀκούει, νιώθει, σκέπτεται... Ἐχει γίνει κι' αὐτὸς

Οἱ Σκελετάνθρωποι ἀντικρῶζουν τὸν παντοδύναμο μάγο Νάχρα-Ντοῦ. Τὸ ἔχουν στὰ πόδια. Τρέχουν νὰ σωθοῦν.

ένας Σκελετάνθρωπος. Κοντός, με μεγάλες πατούσες. Με τεράστια... νεκροκεφαλή. 'Ο πιό άστείος βρυζόλακας του Κόσμου!..

'Ο σκελετωμένος «Αντρακλας» μ' ένα γρήγορο πήδημα βρίσκει' έξω άπ' τις φλόγες. 'Απ' τ'ό πίσω μέρος της φωτιάς. Ρίχνει μιιά ματιά στη σκελετωμένη κορμωστασιά του Μουρμουρίζει βιαριά :

— Ψυχή μου κόκαλα ! 'Αν μ' έβλεπε ή Χουχού, θά μ' έκανε .. σούλα !

Τ'ό τρομαχτικό μακλειό λίγο π'ό πέρι, συνεχίζεται. Κανέννας δεν έχει προσέξει τόν Ποκοπίκο. Ο'ιτ' έχει 'δει την τραγική του μεταμόρφωση. .

'Ο νάνος τ'ό βάζει άμέσως στ'ά πόδια. Κρύβεται κάπου σ'ιά γύρω τοιχώματα του 'επόγειου θόλου... Μουρμουρίζει φιλοσοφικά :

— Καλύτερα νά σπάω πλάξ, παρά νά μέ... σπ'άνε στ'ό ξύλο!..

Και νά : Ξαφνικά παράξενος έλαφρός θόρυβος άκούγεται πλάι του...

'Ο σκελετωμένος Ποκοπίκο γυρίζει άνήσυχος. Στις κόκκινες ανταύγειες της φωτιάς, ξεχωρίζει κάτι να σαλεύει...

"Αν στίς κόγχες της νεκροκεφαλής του βυόκονταν μάτια, θά γούθλωναν άπ' την κατάπληξη !

Είναι ό παχουλός και μεγαλόσωμος άρουραίος. Α'υτός ό ίδιος, π'ού κυνηγο'υσε πάνω στη Ζούγκλα...

'Ο «Δυσθεόρατος "Αντρακλας» με τ'ό κοκαλιάρικο χέρι του τραβάει τή θρυλική σκουριασμένη χατζάρα. Τή σηκώνει άπειλητικά. Μουγγρίζει άγρια :

— Στρομπουλέ 'Αρουραίε !..

Λόγω έσ'ου και του γκιουβεταίου μετά μαναστρός, κατέπεσαν έν-θ'υδε !.. Λόγω έσ'ου, άτιμε, κατάντησα νά γίνω... κόκαλα δια βραστόν !.. Διά τα'υτα σ'έψων την κεφάλια σου νά την άποκόψω 'ωσπερ ροπανάκι !.. 'Ολέ !

'Ο δυστυχισμένος άρουραίος, με δυσκολία σέρνεται σ'τά πόδια του. Οί καπνοί της μεγάλης κι' άσβεστης φωτιάς τόν έχουν ζαλίσει...

'Ο Ποκοπίκο δέν δυσκολεύεται καθόλου Κατεβάσει μ' όρμη την άνάπηρη χατζάρα. Του κόβει πέρα γιά πέρα τ'ό κεφάλι!.. Ψιθυρίζει με συμπόνια :

— Αιωνία σου ή μνήμη, μάγκα!.. 'Ελπίζω τώρα νά βάλεις μυαλό!..

Και νά : 'Ο φοβερός και τρομερός νάνος δέν προφταίνει νά τελειώσει τ'ά λόγια του. Την ίδια στιγμή ό τεράστιος θόλος, συνταράζεται σ'άν άπό σεισμό!..

Οί τρομεροί Θεοί του 'Αδη έχουν θιμώσει... 'Ενα ζωντανό πλάσμα — ό άρουραίος — ξεψύχησε μέσα στ'όν ίερό α'υτό χώρο!.. 'Ο άπίσιος Κράζρα, σύμφωνα με τ'ό νόμο τους, θά τιμωρηθεί σκληρά.

Τ'ό σκελετωμένο κορμί του Ποκοπίκο ξαναπαίρνει τις σ'άφες πού'ε χάσει σ'τη φωτιά. Ξαναγίνεται όπως τόν ξέρουμε. Με παχουλά μαγουλάκια. Με φουσκωτή κοιλιά.

Τ'ό ίδιο κι' όλοι οί σκελετάνθρωποι. Σ'ε μιιά στιγμή μέσα μεταμορφώνονται. Ξαναγίνονται κι' α'υτοί όπως ήταν πρίν πέσουν στ'ό χορταριασμένο άνοιγμα της γής. Παίρνουν τή μορφή πού είχα πρίν οί κόκκινες φλόγες της

Ἰερῆς Φωτιάς κάψουν τίς σάρκες τους.

Κάθ' ἓνας ἀπ' αὐτοὺς γίνεται κι' ἓνας μαῦρος ἰθαγενής. Ὁ ὑπόγειος θόλος γεμίζει τώρα ἀπὸ χυρούμενους ἀραπάδες.

Ταυτόχρονα ἡ μεγάλη φωτιά ἀρχίζει νὰ χάνει τὴν ἔντασή της. Οἱ φλόγες τῆς χαμηλώνουν, χαμηλώνουν... Ὡσπου οὐδύνουν ἐντελῶς!.. Δὲν μένει πιά παρὰ μονάχα ἡ θράκα. Αὐτὴ φωτίζει ἀμυδρὰ τὸ ἐσωτερικὸ τῆς ἀέραντης καταπακτῆς..

Οἱ μαῦροι ἰθαγενεῖς, ποὺ σὰν Σκελετάνθρωποι πρὶν ἀπὸ λίγο, βοήθουσαν τὸν Κράκρα, τώρα γίνονται λυσσασμένοι ἐχθροὶ του.

Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς τρέχουν στ' ἀντικρινὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς. Τραβᾶνε τὸ μεγάλο βράχο ποὺ τὸ κλείνει. Λευτερώνουν τὰ θεριά. Ἐκεῖνα ξεχύνονται μαγισμένα ἔξω..

Ὅμως κι' αὐτὰ ἔχουν μεταμορφωθεῖ. Δὲν εἶναι σκελετωμένα σὰν πρὶν!..

Ὁ Ἀρχιβρυκόλακας βρίσκεται σὲ τρελλὴ ἀπόγνωση. Ξέρει πῶς δὲν εἶναι πιά ἄτρωτος κι' ἀθάνατος. Νοιώθει πῶς τὸ τραγικὸ του τέλος πλησιάζει..

Καὶ νά: Θεριὰ κι' ἀραπάδες μαζί, χύνονται τώρα πάνω του. Σὲ λίγες στιγμὲς μέσα, ὁ τρομερὸς Σκελετάνθρωπος διαλύεται. Κάθε θεριὸ ἀρπάζει κι' ἓνα κόκαλο. Τὸ τσακίζει στὰ δόντια του. Τὸ καταπίνει..

Στὸ μεταξὺ ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας κι' ἡ συντροφισσά του, πασχίζουν νὰ συνεφέρουν τὸν Γκαοῦρ καὶ τὴν Ταταμπού..

Ὅμως τίποτα δὲν καταφέρνουν..

Ὁ μονόφθαλμος Μάγος τοὺς

βλέπει. Ζυγώνει κοντὰ τοὺς Σκύβει. Ἀκουμπάει τὰ χέρια του πάνω στὰ κεφάλια τῶν δυὸ ἀναισθητῶν συντρόφων. Ψιθυρίζει παρὰ ξένα μαγικά λόγια..

Ὁ δοξασμένος Ἕλληνας κι' ἡ πανώρια Ἑλληνίδα, ἀνασалеύουν. Ἀνοίγουν γρήγορα τὰ μάτια τους. Ηετιῶνται ὀρθοί!..

Ὁ Γκαοῦρ ἀγκαλιάζει τὴν Ταταμπού. Ὁ Ταρζάν τὴν Τζέιν.

Τὰ δυὸ ζευγάρια φιλιῶνται μὲ δάκρυα χαρᾶς στὰ μάτια!.. Πανηγυρίζουν τὴν ἀνέλπιστη σωτηρία τους.

Ὁ Νάκρα — Ντοῦ στέκει παρὰμερὰ. Τοὺς κυττάζει μὲ συγκίνηση.

Ὁ Ποκοπίκο βρίσκεται αὐτὴ τὴ στιγμὴ πλάι του. Τὸν σκουντάει. Ρωτᾷ σιγὰ:

— Ἐ, πλάρμπα Κύνλωπα!.. Ἔτσι ξερικᾶτα θὰ τὴν περάσουμε τοῦ λόγου μας; Δὲν ἀκοῦς τοὺς λεγόμενους; Ὅλο «μάτς καὶ μούτς» τὸ παγαίνουνε!.. Δὲν ἀγκαλιαζόμαστε κι' ἐμεῖς, νὰ δοῦμε τί θὰ γίνουμε!..

Ὁ τερατόμορφος Μάγος δὲν τὸν προσέχει.. Τὸ μεγάλο πράσινο μάτι του φαίνεται νὰ γάχνει στὰ γύρω τοιχώματα τοῦ ὑπόγειου μισοσκότεινου θόλου.

Τέλος τὸ βλέμμα του σταματᾷ κάπου. Εἶναι ἓνα στενὸ ἀνοιγμα. Τὸ κλείνει κάποιος μικρὸς βράχος.

Ὁ Νάκρα—Ντοῦ προχωρεῖ. Φτάνει ἐκεῖ. Μὲ δυσκολία τραβάει τὴν πέτρα. Ἀπ' τὸ ἀνοιγμα μπαίνει δροσερὸς καθαρὸς ἀέρας!..

Χαρούμενα τὰ θεριά περνᾶν ἓνα—ἓνα ἀπ' αὐτὸ... Σὲ λίγο θὰ βρίσκονται λεύτερα πάνω στὴν

ἀπέραντη Ζούγκλα...

“Ο μονόφθαλμος Μάγος βγάζει τώρα βραχνή φωνή :

— Κλείστε όλοι τὰ μάτια σας! .
Θὰ τὰ ξανανοίξετε μονάχα όταν σὰς πῶ !..

“Ο Ταρζάν, ἡ Τζέϊν, ὁ Γκα-
ούρ, ἡ Ταταμποῦ κι’ οἱ Ἄρα-
πάδες, κλείνουν τὰ μάτια. “Ο
Ποκοπίκο ὄχι. Τὰ κρατάει ἀνοι-
χτά. Θέλει νὰ ᾿δεῖ τί θὰ γίνηι...

Καί νά : Σέ λίγες στιγμές πα-
ράξενη βοή ἀκούγεται. “Ο γάνος
βλέπει όλους μαζί νά σηκώνων-
ται στὸν ἀέρα... Νὰ χάνωνται
σὰν φαντάσματα, ψηλά στὸ θό-
λο τῆς ὑλόγειας καταπακτῆς !..

Σέ λίγο, γεροὶ καὶ χαρούμενοι
κι’ αὐτοί, θὰ βρίσκοντ’ ἔξω στὴν
ὁμορφὴ Ζούγκλα.

“Ο Ποκοπίκο ἀναστενάζει :

— Ἄδελφέ μου τὴν ἔπαθα !
Πάρ’ ὅλο ποῦχα ἀνοιχτὰ τὰ μά-
τια, μοῦ ξεφύγανε ! Μ’ ἀφήσανε
μπουκάλα !.. Φαντάσου νὰ τὰχα
καὶ κλεισμένα !..

“Ομως γρήγορα μιὰ ιδέα περ-
νάει ἀπ’ τὸ νοῦ του. Ψιθυρίζει
χαρούμενος :

— Τὸ καλὸ τὸ μονοπάτι, ξέρει
κι’ ἄλλο... παλικάρι.

Τρέχει στὸ στενὸ ἀνοιγμα. Χώ-
νεται μέσα. Προχωρεῖ. Μουρ-
μουρίζει βαριά :

— Κι’ ἐλόγου μου, «θεριὸ ἀ-
νήμερο» τυγχάνω. Ἀπὸ ᾿δῶ πρέ-
πει νὰ περάσω !..

Σέ λίγο βρίσκεται κι’ αὐτὸς
ἔξω στὴν ἐλεύθερὴ Ζούγκλα.
Βρίσκει κι’ όλους τοὺς ἄλλους.

Μαζί τους εἶναι κι’ ἡ Χουχού.
Καβάλλο στὸν ψωραλέο «Καθα-
ρούσιμο».

“Η «μαύρη γόησσα» χαμογε-
λάει μελιστάλακτα :

— Ζῆς λουπόν, χρυσό μου ; Τί
κρίμμα !.. Κι’ ἐγὼ νόμιζα πὼς
εἶχον χηρέψει, ἡ καφερὴ !.. Οἱ
γαμπροὶ παρ’ ὀλίγον νὰ μέ κά-
νουν... ἀνάρπαστῇ !.. Μὲ συγ-
χωρεῖτε κι’ ὅλας !

“Ο «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας»
τὴν τραβᾷ ἀπ’ τὸ ποδάρι. Τὴ
γχεμιρίζει κάτω ἀπ’ τὸν ἀξιοθρή-
νητο γάϊδαρο... Πηδάει αὐτὸς
στὴ ράχη του. Τραβᾷ μεγάλο-
πρεπα τὴ θρυλικὴ σκουριασμένη
χατζάρα. Κυττάζει μὲ περιφρό-
νησὴ τὸν Γκαούρ, τὸν Ταρζάν,
τὶς γυναῖκες, τὸ μάγο, τοὺς ἄρα-
πάδες. Μουρμουρίζει ἀγέρωχα :

— Γειά—χαρά σας μικρόβια !..
Πολὺ σὰς γουστάρω, ἀδερφέ
μου !.. Ἄμα τὰ ξαναβρεῖτε
σκοῦρα, φωνάχτε με νὰ σὰς...
σώσω !..

Σπηρουνίζει τὸ «Φτερωτὸ Ἀ-
τι» του. Φωνάζει στὴ Χουχού :

— Πάμε, μωρὴ Μαρζέλ !.. Μὲ
τὴ φασαρία ξέχασα νὰ φέρω
ἀπὸ κάτω τὸν ἀρουραῖο... Τὸ
γχιουβέτσι μας σήμερα. θὰ γίνηι
μὲ σκέτη μανέστρα. Ἄνευ ψητό !..

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ ἡ ἀνατύπωση, ἡ μετάφραση, ἡ διασκευή,
ἡ φωνοληψία καὶ ἡ κινηματογράφηση τοῦ νειμένου, χω-
ρὶς γραπτὴ ἄδεια τοῦ Συγγραφέα,

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Ἀγαπητοί μου φίλοι κι' ἐχθροί :

Οἱ ἀναγνώστες μας τῶν Ἀθηνῶν, τοῦ Πειραιῶς καὶ τῶν Προαστείων, πανηγυρίζουν. Αὐτοὶ πρῶτοι, ἀπ' τὸ προηγούμενο τεῦχος. ἔμαθαν γὰρ τὸ μηχανήμα Φωνοληψίας, ποὺ μεῦσταιλαν δῶρο ἀπ' τὴν Ἀμερικὴ οἱ ἀδελφοὶ Χρηστίδη.

Ἀμέτρητα παιδιὰ κορίτσια, νέοι καὶ νέες, ἀκόμη καὶ μεγάλοι ἄνθρωποι, ἔρχονται νὰ μερά στοὺς Γραφεῖα μας γιὰ νὰ σφραγίσουν τὰ τεύχη τους γιὰ μιὰ φωνοληψία.

Ὅλοι ἔχουν γράφει κιόλας τὸν πατριωτικὸ χαιρετισμὸ στὴν Ἑλλάδα, ποὺ θὰ ποῦν καὶ θ' ἀκούσουν ἀμέσως τὴ φωνὴ τους.

Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἔχουν γράψει καὶ στίχους.

Ἡ καινοτομία αὐτὴ τοῦ μικροῦ καὶ πτωχοῦ μας Περιοδικίου, φαίνεται πὺς θὰ ξετρελλάνει τὰ Ἑλληνόπουλα.

Πρὶν ἀκόμα τὸ Πρακτορεῖο κυκλοφορήσει τὸ τεῦχος ἀρ. 22 στίς Ἐπαρχίες, γίνηκε κάτι παρὰ ξένο. Δυὸ φανατικοὶ ἀναγνώστες μας ἀπ' τὴ Θεσσαλονίκη κι' ἓνας ἀπ' τὴν Τρίπολη, μετ' τηλεγράφησαν πὺς σὲ λίγες μέρες φθάνουν στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ πάρουν μέρος στίς Φωνοληψίες «Γκαουρ — Ταρζάν».

Φαίνεται πὺς τὸ τεῦχος μας τοὺς τὸ στέλνουν φίλοι τους ἀπ' ἑδῶ, πρὶν κυκλοφορήσει ἐκεῖ ποὺ μένουν.

Οἱ ἀναγνώστες μας αὐτοὶ εἶναι ὁ Ἰωάν. Μόσχος καὶ Παναγ. Συρέλας ἀπ' τὴ Θεσσαλονίκη,

Σὰς Ὀμιλεῖ
ὁ Κος Νίκος

κι' ὁ Μιχ. Πετρόπουλος ἀπὸ τὴν Τρίπολη.

Τοὺς ἀπαντῶ πὺς τοὺς κράτησα σειρὰ γιὰ τὴ φωνοληψία τῆς ἐρχομένης Κυριακῆς.

Τὸ ἐξαιρετικὸ καὶ πολύτιμο αὐτὸ μηχανήμα Φωνοταινίας, ἔχει ἐγκατασταθεῖ στὸ Γραφεῖο μου, τῆς ὁδοῦ Ἀγίου Μελετίου 93β. Ἐχουν γίνει ἀπειρες δοκιμὲς καὶ λειτουργεῖ ἀριστα. Ἀποτυπώνει τὴ φωνὴ καὶ τὴν ἀποδίδει ἀμέσως.

Ἔτσι, ἐκεῖνος ποὺ μιλάει μπροστά σιὸ μικρόφωνο, δοκιμάζει τὴν ἐξαιρετικὴ χαρὰ ν' ἀκούει σὲ λίγες στιγμὲς τὸν ἑαυτὸν

του νὰ μιλάει, ν' ἀπαγγέλει στίχους, νὰ τραγουδάει, ἢ νὰ παίξει ὅποιοδήποτε ὄργανο...

*Παρακαλῶ * * * ὅσους ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστες ἢ ἀναγνώστριάς μας τραγουδοῦν, ἢ παίζουν κάποιο ὄργανο, νὰ μοῦ γράψουν ἀμέσως. Θὰ πάρουν σειρά προτεραιότητος καὶ θὰ δημοσιεύσω τὰ ὀνόματά τους γιὰ νὰ ἔλθουν νὰ κάνουν φωνοληψία.*

Τὸ ἴδιο θὰ δημοσιεύω στὸ τεῦχος καὶ τὰ ὀνόματα ὁλων ἐκείνων πλὴν περνοῦν ἀπὸ τὸ μηχανήμα Φωνοταινίας καὶθε Κυριακή.

“Ὅσο γιὰ τοὺς φίλους μας τῶν Ἑσποχίων, τὸ ἔγραψα στὸ πηγούμενο τεῦχος. Τὸ μηχανήμα, μὲ εἰδικὸ τεχνίτη χειριστή, θὰ σταλεῖ τίς κυριώτερες πόλεις τῆς Ἑλλάδος. Ἐπίσης καὶ σ' ὅσα χωριά ἔχουν πολλοὺς φανατικούς ἀναγνώστες τοῦ «Γκαοῦρ—Ταρζάν».

Κανένας δὲν θὰ μείνει παραπονεμένος.

Ἐπὶ τέλους! Οἱ κονκάρδες τοῦ Γκαοῦρ καὶ τοῦ Ταρζάν σὲ λίγες μέρες θὰ εἶναι ἐτοιμες! Τὸ Ἐργοστάσιο πού ἀνέλαβε τὴν παραγγελία, ἐργάζεται πυρετωδῶς.

Οἱ προτομές θὰ εἶναι μεταλλικὲς καὶ ἐπίχρυσες. Ὅσοι ἔχουν στείλει χρήματα, θὰ τίς λάβουν ἀμέσως.

Μόνον ἐκεῖνοι πού ζήτησαν κονκάρδες τοῦ Ποκοπίκου θὰ μείνουν παραπονεμένοι. Τὰ χρήματα πού μᾶς ἔστειλαν γιὰ τέτοιες κονκάρδες εἶναι ἐλάχιστα. Καὶ τὸ Ἐργοστάσιο δυστυχῶς, δὲν δέχεται νὰ γόψει λιγώτερα ἀπὸ 5.000 κομμάτια, πού κάνουν,

ἀλίμυνο, πολλὰ ἑκατομύρια!

Λοιπόν, ὅσοι ἔχουν στείλει χρήματα γιὰ κονκάρδες Ποκοπίκου, νὰ μᾶς γράψουν ἀμέσως: Θέλουν νὰ τοὺς ἐπιστρέψουμε τὰ λεπτά, ἢ νὰ τοὺς στείλουμε ἄλλη κονκάρδα; (Γκαοῦρ ἢ Ταρζάν).

Σὲ λίγες μέρες * * * θὰ κυκλοφορήσει σ' ὅληκληρη τὴν Ἑλλάδα καὶ στὸ Ἐξωτερικόν, ὁ πρῶτος καλλιτεχνικὸς βιβλιοδετημένος τόμος τοῦ «Γκαοῦρ—Ταρζάν». Περιέχει τὰ τεύχη ἀπὸ ἀρ. 1—12. Τιμὴ λιανικῆς πωλήσεως δραχ. 20.000. Ὅσοι ἔχουν ταυτότητα, μποροῦν νὰ τὸ ἀγοράζουν *μόνον ἀπὸ τὰ Γραφεῖα μας*, δρ 15.000. Ἀπὸ τίς Ἐπαρχίες πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ στέλνουν καὶ δραχ. 2.000, γιὰ ἔξοδα συσκευασίας καὶ ἀποστολῆς.

Μόλις κυκλοφορήσει καὶ τὸ 24ον τεῦχος, θὰ βιβλιοδετηθεῖ καὶ θὰ μπεῖ ἀμέσως σὲ κυκλοφορία καὶ ὁ δεῦτερος τόμος «Γκαοῦρ—Ταρζάν».

Τώρα μερικὲς ἀπαντήσεις στὰ γράμματα πού μοῦ στέλνετε :

Α. Κοζεντίου, Ν. Κοριάση. Τὸ Περνιδικό μας εἶναι πολὺ μικρό. Δὲν δημοσιεύουμε οὔτε ποιήματα, οὔτε ἄλλη συνεργασία. *Α. Κοντζέλη.* Γιὰ τοὺς τόμους, εἴτε μιὰ ματιά στὴ σημερινὴ ἀλληλογραφία. *Σοφ. Παμπούκα.* Ἡ ἐκθεσὴ σου ἐξαίρετική. *Δ. Δουζιαν.* Τὸ ἴδιο ἔχω νὰ πῶ καὶ γιὰ τὴ δική σου ἐκθεση. Εὐχαριστῶ γιὰ τὴ φωτογραφία. Γιὰ τίς ταυτότητες πρέπει νὰ μᾶς στείλετε ὀνόματα καὶ ἀκριβεῖς διευθύνσεις. *Δ. Δημό-*

πουλον. Ἡ Πινακοθήκη τιμᾶται 7.000 δραχ. Γιά ὅσους ἔχουν ταυτότητα μονον 4.000 δραχ. Τὰ ἔξοδα ἀποστολῆς τῆς δραχ. 1.000 *Α. Γιανόπουλον*. Ἡ ἐκθεσὶ σου ἀπὸ τῆς πρὸ καλῆς πού ἔχω λάβει, *Γ. Ἀργυρόπουλον*. Κι' ἡ δική σου ἐκθεσὶ ἀρκετὰ καλή. *Γ. Γκλαβάτον, Κ. Βατσαρέαν*. Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀγάπην καὶ τὸ ἐνδιαφέρον σας. *Κ. Σιμόπουλον*. Διάβαζε ταχτικά τὴ Στήλη Ἀλληλογραφίας. *Ν. Γκαργκασούλαν*. Τί ταυτότητες θέλεις; *Γ. Βελούδην*. Ἡ ἐκθεσὶ σου ἐξαιρετική. *Γ. Σταμσούλον*. Κορέα. Δὲν δημοσιεύοουμε στὸ Περιδικὸ τέτοιες ἀγγελίες. *Χ. Γλαστρήν*. Δυστυχῶς δὲν εὐκαιρῶ ν' ἀπασχολοῦμαι οὔτε μὲ τῆς δικῆς μου ὑποθέσεις. *Κ. Σταμιάκην*. Οἱ ὑποδείξεις σου εἶναι πολὺ σωστές. *Κ. Λυκούρέσην*. Πολλὰ ἀπὸ τὰ μέλη σου ἔχουν ταυτότητες. Γιὰ τὴν ἀντικατάστασιν ταυτοτήτων χρειάζονται οἱ ἀριθμοὶ τῶν παλαιῶν. *Δ. Στεργίου*. Στέλνω χαιρετισμοὺς σ' ὅλους τοὺς καλοὺς μας φίλους. *Π. Πέτρον*. Γιά τῆς κονκάρες διάβασε στὴ σημερινὴ ἀλληλογραφία. *Γ. Ἀντωνάτον*. Τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τοὺς τόμους. *Ε. Δακουρτόν, Ι. Δόριζον, Κ. Καπιώτην, Θ. Καρέτσον, Υ. Θεοδοσίου, Κ. Νιφλήν, Μ. Μπορδόκαν, Χ. Ζωγραφάκην, Α. Μπογδαζίδην, Δ. Βαρελάν, Μ. Δευνκαν, Α. Τσιτιγίδην, Γ. Γκίτην, Γ. Σχολάκην, Γ. Ρούσην, Σ. Λαζαρήν, Γ. Σκορδέλην, Γ. Αἰοίκην, Σ. Σιγάλαν, Δ. Γούσην, Γ. Παπαδάτον*. Ἐλαβα τὰ γράμματά σας. Στείτε ἀκριβεῖς διευθύνσεις γιὰ ταυ-

τότητες. *Ν. Καναβίτασαν*. Γιά τῆς εἰκόνες διάβασε στὸ 11ον τεύχος. *Ι. Παντελίδην*. Ἡ ἐκθεσὶς σου ἐξαιρετική. *Σ. Ἀρχοντιῆν*. Ἐλαβα τὰ χρήματα. *Μ. Πεταλάν*. Ἡ Διευθυνσὶς σου δὲν εἶναι εὐανάγνωστη. *Μαρίτσα Πιχωρίδου, Ἄννα Βαφία*. Οἱ ἐκθέσεις σας ἐξαιρετικές. *Ε. Ἀμαντον, Κ. Παγκράτην, Τ. Παυλίδην, Ν. Κωσταράκον, Ν. Καραγιάννην, Δ. Κατῆν, Γ. Ἀλεξιάδην, Δ. Καζάλην, Ε. Στασιτόπουλον, Π. Δημητράκοπουλον, Δ. Ἀδαμόπουλον, Κ. Δέλλαν, Χ. Βερβέρεν, Θ. Γεωργάπουλον, Δ. Παπαδημητρίου, Ε. Σάγον, Α. Σδρένιαν, Α. Κουκορέμπαν, Ν. Τσίρκαν, Γ. Δήμον, Ν. Φάνον, Ε. Ρουσσέλην, Χ. Ἀρζικόν, Θ. Χειμάραν, Ν. Ἀναστασιάδην, Ε. Καραντινήν*.

Α. Κόκορης, Γ. Σαρλήν. Ἐλαβα τὰ γράμματά σας. Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ εὐγενικά σας λόγια. *Ι. Καμπουρόπουλον*. Στείλε τὴν διευθύνσιν τοῦ Ν. Παρασκευᾶ γιὰ ταυτότητα. *Μ. Βούλγαρεν*. Ὁ Ποκοπίκο χάριξε γιὰ τ' ὁμορφο γράμμα σου. *Χ. Ροδίτην*. Ἡ ἐπιστολή σου δυσανάγνωστος. *Σ. Μουμτσάκην*. Ποιὸ εἶναι τ' ὄνομα τοῦ ἀρχηγού σου; *Ζ. Κυριάκου*. Τὰ ὀνόματα πού ἔστειλες δὲν εἶναι εὐανάγνωστα.

ΠΡΟΣΟΧΗ ! ΠΡΟΣΟΧΗ ! ΠΡΟΣΟΧΗ !

Τ Ο

ΜΗΧΑΝΗΜΑ ΦΩΝΟΛΗΨΙΑΣ

ἔφθασε ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν

ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΜΑΣ

**μποροῦν νὰ μιλήσουν
καὶ ν' ἀκούσουν ἀμέσως τὴ φωνή τους.**

ΚΑΝΕΝΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

**δὲν ἔχει προσφέρει ποτὲ στοὺς ἀναγνώστες του
μιὰ τέτοια ἀπόλαυση.**

ΟΙ ΦΩΝΟΛΗΨΙΕΣ ΤΟΥ «ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ»

ἄρχισαν ἀπὸ τὴν Κυριακή.

**Δεκτοὶ γίνονται μόνον οἱ πραγματικοὶ
ἀναγνώστες τοῦ τεύχους μας.**

ΚΑΝΕΝΑ ΠΑΙΔΙ

**δὲν πρέπει νὰ μείνει χωρὶς νὰ στείλει
ζωντανὸ χαιρετισμὸ στὰ Ἑλληνόπουλα
ὅλου τοῦ Κόσμου.**

ΔΙΑΒΑΣΤΕ

**τὴ στήλη Ἀλληλογραφίας τῶν τευχῶν ἀριθ. 22
καὶ 23. Θὰ βρῆτε ὅλες τὶς λε-πτομέρειες γιὰ τὶς**

ΦΩΝΟΛΗΨΙΕΣ «ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ»

ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ .

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΜΕ ΤΑ ΤΕΡΑΤΑ

πρωτότυπη
φαντασία,
για παιδιά

«Ο Ἀρσένης ρωτάει τώρα, ἀκόμα πιὸ συλλογισμένος :

— Καὶ ἀπὸ ποῦ πρέπει νὰ τραβήξω γιὰ νὰ βρῶ τὸ βουνό τῆς Ἀγάτης ;

Ὁ Χρυσαιτὸς ἀποκρίνεται :

— Στὸ τέρμα τοῦ αἰτέλειωτου δρόμου τῆς Δουλειᾶς !

— Ἔστω ! . . Θὰ διαβῶ τὸν αἰτέλειωτο δρόμο τῆς Δουλειᾶς . . Θ' ἀνέβω στὸ πανύψηλο βουνό τῆς Ἀγάτης . . Θὰ σκαρφαλώσω στὴν κορφή τῆς Θυσίας ! Ἔτσι θὰ βρῶ τὴ Μαύρη Κόττι πού γεννάει ὀλόχρυσους Ἀητούς σὰν κι' ἐσένα !

Ὁ Ἀητὸς ἐτοιμάζεται πάλι νὰ πετάξει γιὰ τὸν Μαύρο Πύργο τοῦ Ἀρχοντα Ροδόλφου. Τὸ δακρυσμένο Παιδί ζαναπηδαίει στὴ ράχη του. Μὲ καρδιά ματωμένη αὐτὴ τὴ φορὰ . . Τὸ Πουλί ἀρχίζει ν' ἀνοικοκλείνει τίς τεράστιες χρυσὲς πτεροῦγες του. Σὰν ἀστραπὴ σχίζει τὸν ἀέρα !

Σὲ μιὰ στιγμή ὁ Ἀρσένης βγάζει τὸ μεταξωτὸ μαντήλι. Αὐτὸ πού τοῦ ἔχε μὲ περιφρόνηση

πετάζει ὁ κακὸς ἐαυτός του. Τὸ ξεδιπλώνει. Ἀρχίζει νὰ θαιμάζει τὰ κεντήμένα μὲ μετὰξι γράμματα. Μὲ τὴ θεία φώτιση ποὺ εἶχε σταλάξει στὸ νοῦ του ὁ Χριστὸς ἐνόησε πὼς εἶχε τώρα τὴν ἱκανότητα νὰ τὰ διαβάζει. Μ' ὅλο πού δὲν ἤξερε γράμματα.

Μεγαλόφωνα συλλαβίζει τὴν πρώτη συμβουλή :

— « *Νὰ μὴ συγχωρεῖς τίποτα στὸν ἑαυτό σου καὶ νὰ τὰ συγχωρεῖς ὅλα στοὺς ἄλλους.* »

— Βέβαια, ψιθυρίζει ὁ Χρυσαιτὸς. Σὰν νὰ θέλει νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ τὴ βαθειὰ σημασία τῆς Συμβουλῆς αὐτῆς. Ἄμα ὅλοι οἱ Ἀνθρώποι εἶναι αὐστηροὶ στὸν ἑαυτό τους κι' ἐπεικεῖς στοὺς ἄλλους, κανένα ἀνθρώπινο ἑλάττωμα δὲν θὰ μπορέσει νὰ ζήσει τίς καρδιές τους. Καὶ κανεὶς πῦλ δὲν θὰ ἔχει ἀνάγκη νὰ τοῦ συγχωρέσουν τίποτα . . Οἱ Ἀνθρώποι κρίνουν αὐστηρὰ τοὺς ἄλλους καὶ συγχωροῦν εὐκόλῃ τοὺς

ἐαυτοὺς τους. Ἐστὶ οἱ ἁμαρτίες πνίγουν σιγα—σιγά τὴν ἀδικη ψυχὴν τους. Ὅσο γιὰ «τοὺς ἄλλους» ποὺ κρίνουν αὐστηρά, δὲν πρόκειται νὰ φέρουν κανένα ἀποτέλεσμα. . . Κανένας δὲν διορθώθηκε ποτὲ ἀπ' τὴν κρίση τοῦ Κόσμου. . . Ὅσοι διορθώνονται, διορθώνονται μόνον ἀπ' τὴ δική τους κρίση. . .

Ὁ Ἀρσένης συμφωνεῖ.

— Πολὺ σωστά! Δίκαιο ἔχεις, Χρυσσητέ μου!

Διαβάζει τώρα τὴ δευτέρη συμβουλή: «*Νὰ γελᾷς σὴν ξένη χαρά. Νὰ δακρύξεις, στὸν ξένο πόνο.*»

Ὁ Ἀητὸς δείχνει νὰ ἔχει μεγάλη ὄρεξη γιὰ κουβέντα.

— Ναι, παιδί μου! Ὅταν ἕνας ἄνθρωπος συνηθίσει νὰ νοιώθει τὴν ξένη χαρὰ σάν τὴ δική του καὶ τὸν ξένο πόνο δικό του, μιὰ ἀπόλυτη συναδέλφωση κ' εὐτυχία θ' ἀπλωθεῖ στὸν Κόσμο! . . Ἡ χαρὴς μας θὰ ἔναι χίλιες φορές μεγαλύτερες, γιατί θὰ βλέπουμε πὼς μαζί μὲ μᾶς ζήσκουν κ' ὅλοι οἱ ἄλλοι. . . Μὰ κ' οἱ πόνοι μας θὰ ἔναι πολὺ πῶς ὑποφερτοί. Ἀφοῦ θὰ ξέρουμε πὼς τοὺς μοιραζόμαστε μαζί μὲ τὸσους ἄλλους. . .

— Ἔτσι εἶναι, ψιθυρίζει πάλι ὁ Ἀρσένης.

Προχωρεῖ στὴν τρίτη Συμβουλή:

— «*Νὰ βοηθᾷς τοὺς ἄλλους μ' ἐκεῖνο ποὺ στερεῖσαι κ' ὅχι μόνον μ' αὐτὸ ποὺ σοῦ περισσεύει.*»

Ὁ Χρυσσητὸς ἐξακολουθεῖ νὰ πετάει πρὸς τὸ Μαῦρο Πύργο. Μὲ τὴν κουβέντα περνοῦσε πῶς ἔξοχα ἢ ὥρα καὶ στοὺς δυό.

— Ναι, μουρμουρίζει. Ὅταν γιὰ νὰ βοηθήσει κανεὶς αὐτοὺς ποὺ ἔχουν ἀνάγκη, δίνει μόνον ἐκεῖνο ποὺ τοῦ περισσεύει, δὲν κάνει καμμιὰ θυσία. . . Γιατί αὐτὸ ποὺ μᾶς περισσεύει, δὲν μ' εἰς χρειάζεται. Ἄν' χρειάζεσθαι, δὲν θὰ μᾶς περισσεύει. Γιὰ νᾶναι λοιπὸν ἡ θυσία μας πραγματική, πρέπει νὰ στερηθοῦμε ἀπὸ τὸ ἀπαραίτητο. Ἄν' ἐκεῖνο δηλαδὴ ποὺ μᾶς χρειάζεται. . . Τότε μόνον τὸ καλὸ ποὺ κάνουμε ἔχει ἀξία. Ὁ Ἀρσένης διαβάζει τὴν τετάρτη συμβουλή:

«*Νὰ φέρονσαι πάντοτε ἔτσι, ποὺ νὰ μὴν ντρέπῃσαι νὰ κάνεις φίλο τὸν ἐχθρό σου. Καὶ νὰ μὴ φοβᾷσαι νὰ γίνῃ ἐχθρὸς ὁ φίλος σου.*»

Ὁ Χρυσσητὸς ἐξηγεῖ κι' αὐτὴ τὴ φορὰ.

— Ἀπέναντι στὸν ἐχθρό του δὲν πρέπει ὁ ἄνθρωπος νὰ παρασύρεται σιὰ ἄκρα. Οὔτε νὰ ἐξαντλεῖ τὰ χτυπήματα καὶ τίς προσβολὰς ποὺ μπορεῖ νὰ τοῦ κάνει. Ἴσως ν' ἀλλάξουν κάποτε τὰ πράγματα. Ὁ ἄπονητος ἐχθρὸς μπορεῖ νὰ γίνῃ φίλος του. Μὲ τί πρόσσωπο τότε θὰ τὸν κυττάξεις; Μὰ καὶ σὸ φίλο μας δὲν πρέπει νὰ φανερώσουμε ὅλες τίς κακὰς πτυχὰς τοῦ χαρακτῆρα μας. Οὔτε ὅλες τίς ἀνθρώπινες ἀδυναμίες, ἡ τίς ἁμαρτωλὲς πράξεις μας. Ἄν' γυρίσουν οἱ καιροί, μπορεῖ ὁ φίλος αὐτοῦ νὰ γίνῃ ἐχθρὸς μας. Φανταστῇτε τότε τί τρομερὸ θᾶναι νὰ ὑπάρχει ἕνας ἐχθρὸς, ποὺ νὰ ξέρει ὅλα ἐκείνα ποὺ δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ μάθει οὔτε ἕνας φίλος μας!

Ὁ Ἀρσένης συλλαβίζει τὴν

πέμπτη συμβουλή :

« *Να προσέχεις πολὺ τὴν ὑγείαν τὴ δική σου, τὴν τιμὴ τοῦ γείτονα καὶ τὴν περιουσίαν τοῦ ξένου.* »

— Ἡ ὑγεία, ἀρχίζει νὰ λέει ὁ Χριστιανός, εἶναι τὸ πολυτιμώτερον δῶρον τοῦ Θεοῦ στὸν ἄνθρωπο. Ἀμα προσέχουμε τὴν ὑγείαν μας δείχνουμε τὴν εὐγνωμοσύνη μας στὸ Θεὸ γιὰ τὸν πολὺτιμο αὐτὸ θησαυρὸ ποὺ μᾶς χάρισε. Μὰ καὶ ἡ τιμὴ τοῦ γείτονα μας εἶναι ἓνας ἀτίμητος θησαυρὸς γι' αὐτόν. Ἐνας θησαυρὸς ποὺ δὲν τοῦ τὸν χάρισε ὁ Θεός. Μὰ ποὺ τὸν ἐφτιάξε μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς χρυστάμε μεγάλο σεβασμὸ στὴν τιμὴ τοῦ ἄλλου. Γιατὶ εἶναι ἡ βόσκη τῆς ζωῆς καὶ τῆς εὐτυχίας του. Τὸ ἴδιο καὶ στὴν περιουσίαν τοῦ ξένου πρέπει νὰ δείχνουμε μεγάλο σεβασμὸ. Εἶναι ἓνα ἀγαθὸ ποὺ μὲ μεγάλους μόχθους καὶ στερήσεις ἀποχιέται. Κανένας δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα ν' ἀφαιρῇ ἀπ' τοὺς ἄλλους κάτι ποὺ ἀποκλειστικὰ τοὺς ἀνήκει. Κάτι ποὺ ἀποτελεῖ τὸν κυριώτερον περὶ αὐτοῦ τῆς ζωῆς του. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ στέρηση περιουσίας, ποὺ ἔχει γίνεαι μὲ ἴδρωτα καὶ τιμὴ, εἶναι ἀμάρτημα, τὸ ἴδιο τοῦ ἁρῶ, μὲ τὴν στέρηση τῆς ζωῆς.

Ἐνδοξασμένους ὁ Ἀρσένης ἀκούει τὰ τόσο σοφὰ λόγια. Τώρα διαβάξει τὴν ἕκτη συμβουλή :

« *Νὰ δουλεύεις πάντα γιὰ νὰ μὴ νυστάξεις περιμένοντας τὴν τύχην.* »

— Πολλοὶ ἄνθρωποι. λέει τὸ χρυσὸ Πουλί, περιμένουν ὅπραγοι χρόνια ἀτέλειωτα, τὴν Τύχην

Αὐτὴν ποὺ θὰ τοὺς φέρει τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴ χαρὰ. Μὰ ἡ Τύχη ὅπως πάντα, ἀργεῖ νὰ ῥθει. Κι' ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὴν προσμένει καθιστὸς ἢ ξαπλωμένος, πέφτει σὲ νάρκη. Ἀποκοιμίζεται... Κι' ὅταν ἡ Τύχη, ποὺ πάντα μιά, ἢ περισσότερες φορές κάνει τὴν ἐπίσκεψίν της σ' ὅλους τοὺς ἄνθρώπους περάσει κι' ἀπ' αὐτοὺς, τοὺς βρίσκει νὰ ροχαλίζουν. Συνεχίζει τότε τὸν ἀτέλειωτο δρόμο της... Γι' αὐτὸ ὁ ἄνθρωπος περιμένοντας τὴν Τύχην, πρέπει νὰ δουλεύει σκληρὰ. Μόνον ἔτσι θὰ μπορέσει νὰ μὴ νυστάξει. Κι' ὅταν ἡ Τύχη περάσει πλάι του θὰ ἔναι ξυπνητὸς. Ἐτοιμος νὰ τὴν ἀρπάξει.

— Αὐτὸ εἶναι πολὺ σοσιό, ψιθυρίζει ὁ Ἀρσένης. Προχωρεῖ σὲ διάβασμα τῆς Ἑβραϊκῆς Συμβουλῆς : « *Νὰ μὴ προχωρεῖς στὸν Πόλεμον ἂν δὲν νικήσεις καὶ νὰ μὴν ὑποχωρεῖς ἂν δὲν νικήθεις.* »

— Ὅλη ἡ ζωή, μουρμουρίζει σὺλλογιμένος ὁ Χρυστιανός, εἶναι ἓνας συνεχὴς ἀγὼνας. Μιὰ ἀκατάπυστη μάχη ! Ἐνας ἀτέλειωτος πόλεμος !.. Πολλὲς φορές νομίζοντας πὺς εἶσαι νικητὴς, προχωρεῖς... προχωρεῖς ὡς ποὺ φτάνεις στὴν καταστροφὴ σου... Ἀντίθετα ἄλλες φορές χάνεις ἀδικαιολόγητα τὸ ἡμιζὸ σου ! Νομίζεις πὺς νικῆθηκες καὶ ἀρχίζεις νὰ ὑποχωρεῖς. Φτάνεις ἔτσι πάλι στὴν ἀνεπανόρθωτη καταστροφὴ σου. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς, σημασία στὸν ἀγῶνα τῆς Ζωῆς δὲν ἔχει μόνον ἂν θὰ νικήσεις ἢ θὰ νικήθεις. Ἀλλὰ ἂν θὰ μπορεῖς νὰ καταλάβεις πότε εἶσαι νικητὴς καὶ τότε νὰ νικῆς.

ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΤΡΙΤΗ:

Διαβάστε όλοι τὸ τεύχος ἀριθ. 24

"ΤΑ ΒΡΑΧΙΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ,"

Γραμμένο ἀπὸ τὸ **ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ**

Εἶναι χίλιες φορές καλύτερο ἀπὸ ὅλα
ὅσα ἔχετε διαβάσει μέχρι σήμερα.

« ΓΚΑΥΟΡ - ΤΑΡΖΑΝ »

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΠΑΤΡΙΣΤΙΚΗΣ ΠΙΝΗΣ

Ἀριθμ. τεύχους 23 Τιμὴ τεύχους Δρχ. 2.000

ΑΘΗΝΑΙ 18 ΜΑΡΤΙΟΥ 1952

ΕΠΙΤΙΜΟΙ ΙΔΙΟΚΤΗΤΕΣ:

ΟΛΑ ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ
ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ:

Γιὰ τὴ σύνταξη καὶ ἔκδοση: **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

Ὁδὸς Ἀγίου Μελετίου 93 β.

Γιὰ τὴν ἐκτύπωση: **ΛΕΩΝ. Α. ΚΑΪΤΑΤΖΗΣ** Ἀναξαγόρα 20

Προσωρινὰ Γραφεῖα:

Τυπογραφεῖο ΚΑΪΤΑΤΖΗ - Ἀναξαγόρα 20 - ΑΘΗΝΑΙ
(Πισω ἀπ' τὴ Δημαρχία)

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ: Γιὰ ἓνα χρόνο δρχ. 130.000.

Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ Δολλάρια 12.

Γιὰ ὅσους ἀνήκουν σὲ Ὅμάδες Γκαουρικῶν
ἢ Ταρζανικῶν, δρχ. 84.500, ἢ Δολλάρια 8.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ Ι. ΡΕΚΟΣ

ΟΔΟΣ ΕΓΝΑΤΙΑΣ 61-Θ Ε Σ Σ Α Λ Ο Ν Ι Κ Η
ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΜΑΣ

Ο ΦΟΒΕΡΟΣ & ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΠΟΚΟΠΙΚΟ

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.000